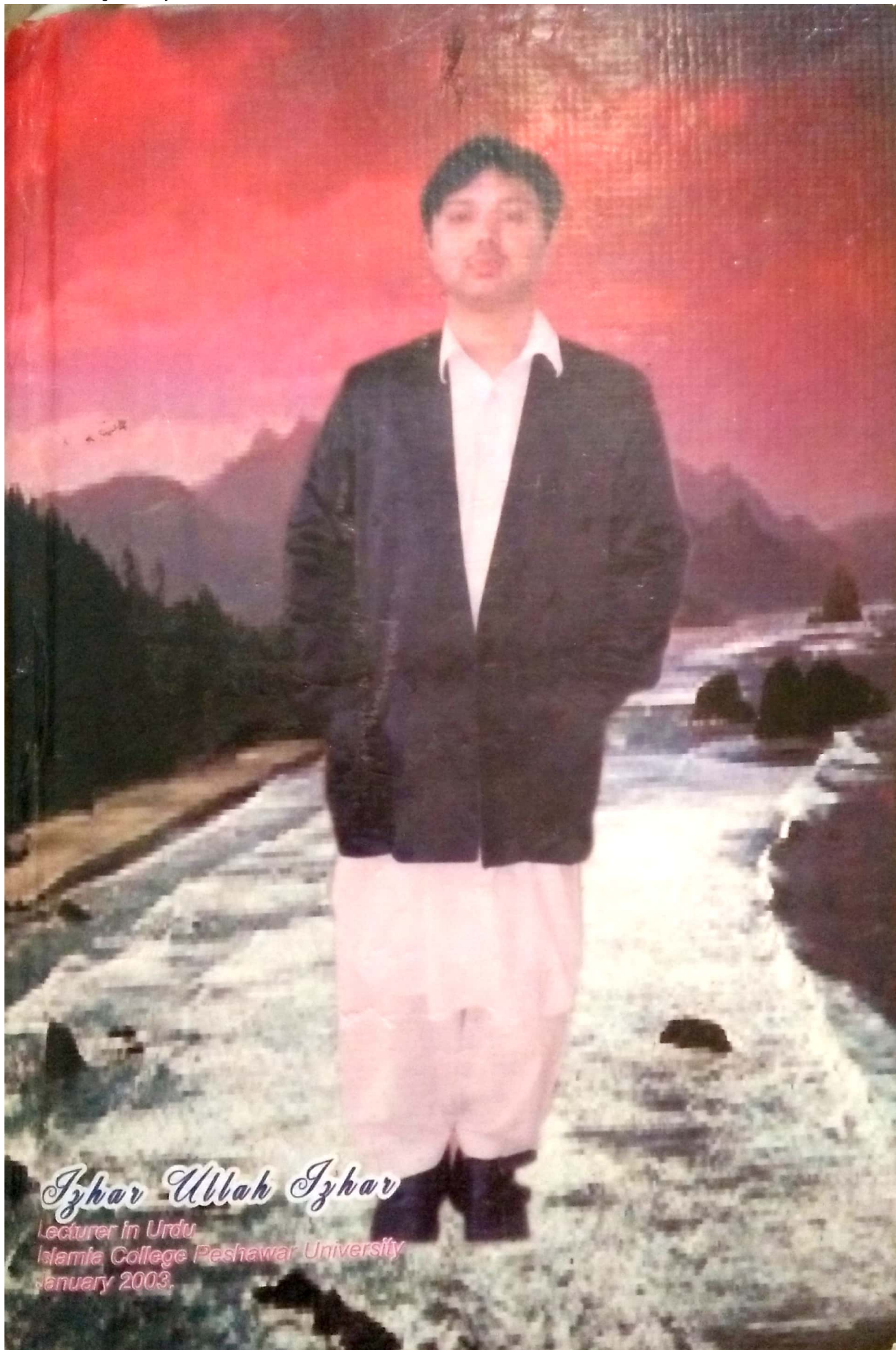

ستاد حوانی تصویر یہ خوب

اودہ دے

Ketabton.com

اظہار اللہ اظہار

Izhar Ullah Izhar

Lecturer in Urdu
Islamic College Peshawar University
January 2003.

۱۵۲۱

ستاد حوانی تصویر یہ خوب
اودہ دے

اظہار اللہ اظہار

پنچلہ مینہ بانڈی حق دگڑما

- * کتاب ستادخوانی تصویر یہ خوب اودہ دے
- * مصنف اظہار اللہ اظہار
- * ترتیب محمد ایاز غزالی، شکیل احمد نایاب
- * اہتمام پروفیسر شوکت اللہ حسن، محمد داؤد کمال حسن
- * پروفیسر ریڈنگ * نوشاد حکیم، پروفیسر سید ایوب شاہ
- * رومبہ اشاعت * جنوری ۲۰۰۳ء
- * پریس انصاری پرنٹنگ پریس محلہ جنگی پینبور
- * کتابت ارشاد خانہ "پنبتو اکہریہی پینبور
- * قیمت ۱۰۰ روپیہ (۱۰۰)

انتساب

دخيل عظيم پلار پروفيسر انعام الله جا قيس
او دخيلي درفي مور په نومونو چي
ساه ساه ئي راته د جنتونو نكهتونه
راسپري . او نظر نظر ئي راته په لارو
كښي د رفعتونو اسمانونه او د اسمانونو
رفعتونه غوروي

اظهار الله اظهار

دَهاڻيکو

هيٽي رنگونه، موضوعات او پڻتڻه هاڻيکو

لاڙه هاڻيکو خپلو پڻاڻسته خو يونو او سپڻڻلو
 روڻو پڻتڻه ڪړه. دې زړه راڻيڪونڪي ادبي صنف دومره
 لب وخت ڪڻي د پڻتون قام د اجتماعي لاشعوري مرڪز
 ته خان ور اورسولو ڇي د شعري اصنافو د ارتقاء
 په تاريخ ڪڻي ڻي خيال کول هم يو خوب او خيال ڪڻي
 ڪڻي. د کومو صفتونو په بنياد ڇي يوه معاشره د
 خپل وجود جواز راپيدا ڪوي. هغه او س کم او زيات
 د پڻتڻي هاڻيکو په ختمه ڪڻي اغڻ لے شوي ڻيڪاري. دغه
 وجه ده. ڇي هاڻيکو په يوه مرحله ڪڻي هم د پڻتون
 قام نه خان په فاصله نه دے ساڻي. ڻيڻه په نره
 د دوي په غم ڻيڻه او مري ٿوندي ڪڻي شريڪه شوي
 ده. او د پڻتون د ٿوند ٿواک نه ڻي نه يواڻي خان خپل
 ساڻي دے. بلڪه قدم په قدم ڻي د پڻتڻي سڀي د ٿوندي
 روايتونو د رڻو قدرونو، سماجي غوڻتڻو، تهذيبي
 روڻو، اولسي ٿوند او ثقافتي هلو ڻو نه د خپل زړه

درزا کافي جوړې کړي دي . او اوسن د هايکو په ساه
ساه کښې د پښتني خاورې وړې نغمه نغمه را پورته
کښي او په په خورښي .

لنډه دا چې پښتني معاشره کښې د زېږون نه را
واخله تردې ساعته پورې شومره بدلون راغلي ده
هايکو ترې په مکين مکين خپله غږنه او په هند هنر
خپلې مرمريني لېسې را چاپېره کړي دي . او په خپله
زورينه لويته ئې ورله شمله هکله ساتلې ده . حکه
خو د خنو بناغليو له اړخ نه د پښتني هايکو غندنه
بچي داسې ښکاري لکه سره چې خپلو پښو له تېر را
اوبغوي .

د هايکو په موضوعاتي ارتقاء د خبرو کولو نه
وراندې دا لازمي ضرورت محسوسېږي چې د هايکو په
هيتي بدلون او پرمختگ دي هم رڼا او غورځولې شي .
هايکو چې د جاپان د اوږد نظم " هايکاي " نه هان
را بېل کړو نو گڼو شکونو کښې ئې هان څرگند کړو . او
په خارجي سطحې ئې خپل گڼ شمېره تجرباتي تصويرونه
راښکل . ولې د خينو تصويرونو تجربې او د خينو تجربو
تصويرونه پکښې لکه دکافي د بت په هاله ولاړ پاتي
شو . او د ارتقاء هېڅ تحرک او تموج پکښې را پېدا نه
شو . چې حيث ئې اوسن د تاريخي حوالو نه سلواصت

ہم نہ دے پاتی شوے . ولی حنی اہخونہ ئی نہ
 فقط ارتقاء سرہ مخ شو بلکہ دخیل پرختگ سفر د
 دنیا گت گت تہ ور اور سول . خو چونکہ دغہ صورتونہ
 ہم د دنیا نورو رجو او ادبیاتو سل پہ سلہ خیل نہ
 کرل او دخیل مزاج او استعداد ترغہ ئی پکینی ضروری
 بدلون او خیل خان سرہ مناسب سمون راوستلو حکہ
 نو پہ ہیٹی سطحی نور ہم کن اشکال او تماثل مخی
 تہ راورل پی د وخت بدلدونکیو ساعتونو کینی
 حینو خیل خانونہ ژوندی اوساتل او حینو لکہ د
 سمندر د موجونو د سفر پہ لارہ کینی خیل وجود
 او بایلیلو .

دہائیکو دہیٹی تاریخ احاطہ کول یقیناً یو دہر
 وخت غوشتونکے عمل دے . حکہ نو دتہ د عالی
 ادبیاتونہ او خاصکر د مشرقی ادب نہ دہائیکو یو خو
 نمائندہ ہیٹی نمونی ورا ندی کولے شی .
 دہائیکو د دری مصرعہ ایز تعین نہ ورا ندی پہ
 عالی ادب کینی د یو مصرعی ہائیکو کافی ، دغہ رنگ د
 دوو مصرعو ہائیکوکانو ہم سرونہ راپور تہ کرل . او
 تردی ساعتہ پکینی طبع آزمایی کینی . خو داسی صورتو
 دہائیکو بنیادی ہیو لے سرہ زیات سمون نہ خوری .
 لہذا د بقاء پہ حقلہ ئی خہ وائیل ہم دہرہ گرانہ دہ .

البتہ دُنیوی پہ ڊول ترې نه مثالونه وړاندي کېږي.

” د یوې مصرعې هایکو کافي “

ترجمه ۱: یو لولکی ده چې په پارکنګ راګوزېږي کوره

(ایکيسز روټيله)

ترجمه ۲: باران په هره کړکۍ

(ګوردن جین سوویل)

۳: دکړه مار د سړ اسمان دے زما

(محمد اياز غزل)

۴: د تعبیر ونو لار کېږي ورکې شمه زه

(شکیل احمد نایاب)

۵: خو پلوشو زما د سترګو نظر هم یوړلو

(اظهار الله اظہار)

په دې ټولو مثالونو کې د هایکو داخلي مزاج

پټ پټو ښي کوي. تصویرونه پکې جوړېږي. د

فطرت حادې او د تغیل رنگونه پکې تر غاړه اوځي.

ولې د شعور په سمندر کې لغبي غورځنگ نه راوړي.

دغه سبب دے چې دلته تصویرونه یواځې تصویرونه

او عکسونه دي. حرکت هم پکې محسوسېږي. خو د

فکر وړاندي منزل او د نتيجه کوټلي مرحلې ته ذهن

چېر په ګرانه ورسوي. او په خپله داسې وايي چې

زموږ د فني تکميل زاويې په نامعلومه لاره کېږي

ورکي شوي دي. مونن نيمگري نيمه خوا يو.

”دوه مصرعه ايزي هائيگوکافي“

ترجمه: د جنوري ورځې تاريخ دے
د ډي گوټي لا تر اوسه مخي دينه

(باب بولدمين)

”ع۱: ستا لومپه که ې رانه وره
زه به خپل خان په اباسين لاهوکومه

(اظهار الله اظهار)

”ع۲: ما باندې ستا سترگي پلا گداني دي!
گني نو اور به په ټول کلي پوري کړوما

(اظهار الله اظهار)

کېدے شي دلته خني اعتراض کونکي دا هم اووايي
چې ورځيني دوه هائيگوکافي خود ”يا قربان“ د التزام
نه يو خواته بښي د پښتو ټپي دي. او که چرته هائيگو
داسي وي نو بيا ټپه خه بلا ده خو ولي هائيگو په خپل
خان کښي د پښتو د ټپي خواته هم لري. هکه نو د
ابلاغ د اسانتيا په خاطر او د تفهيم او وضاحت
دپاره د ”باب بولدمين“ دوه مصرعه ايزه هائيگو د
ټپي په هيت کښي ترجمه کړے شوه. دوهم مثال د
ورځيني په تتبع او مرسته کښي راوړلے شو البته

درېمه حواله د هائيگو او د پېي د صنفې تفريق په
خيال راوړل شوه. چې گڼې چرتو د دواړو صنفونو
هيتي امتياز يو بل کښې کېږ وږ او ورک نشي. او دا
هم چې حې نادان معترضين په مثال د اصل گمان
کښې بيا چرتو د خپل سر وېسته را اونه شو کوي.
او نوي ماتونه راجور نه کړي.

بهر کيف دوه مصرعه ايزه هائيگو د يوې
مصرعه ايزه هائيگو په مقابله کښې زيات فعاليت
په دې لري چې تصوير د تصور په لاره روانه وي
ولې پښتو ادب سره سره په عالي ادب کښې د درې
مصرعه ايزه هائيگو د تخليق رجحان منگولې کلکوي
لگيا دے حکه نو ورو ورو دوه مصرعه ايزو هائيگو
هم خپل نقشو نه پيکه او ت کړي دي. او د سفر نه
ي د ستومانۍ گردونه راتا شوي دي.

درې مصرعه ايزې هائيگو کافي د هيتي تنوع او
ساختياتي اختلاف باوجود خپل حقيقي روح ته زياتي
ورنږدې دي. حکه ي خود تجر باني پېښو باوجود ښکاره
مقبوليت هم موندلے دے. هائيگو چې د هيت او ساخت
کوم پېژندلي شکلونه خان سره راوړلي دي. دلته
ترې نه يو خود مثال په طور وړاندي کولے شي. د
درې مصرعه ايزې هائيگو يو قدم جاپاني شکل

اوولس سېلابيز شکل دے . په دې کښې اوولس چپې
د ۵ - ۷ - ۵ په ترتيب سره راځي او خپله تخليقي او
هنري اکاڼي جوړه وي .

په اردو ژبه کښې د ضروري ذخافاتو نه يو
طرف ته د اهاښکو د "بحر متدارک" دې ارکانو
سره سمه راځي .

فعلن فعلن فع

فعلن فعلن فعلن فع

فعلن فعلن فع

ياد موسيقي د دې ارکانو په مرسته سرته رسي .

سارے گاما پا

سارے گاما پا دراني

سارے گاما پا

مثالونه ۱-۲

خوب مي ليدو شه

نه راته يادېږي اوس

شوه ي تعبير ته

(قاسم محمود)

بس شو زما وار

۱۲۷

مينه ويني وينې شوه

ورکه مي کره لار

(فادم خټک)

ع ۱۳

په ټال ټي ټانگي

ټني زره سټري ټيغلي

اور ته وردانگي

(اظهار الله اظهار)

ع ۱۴

يو خوب او خيال دے

کارغه زده کړے کله

د زرفي حال دے

(اظهار الله اظهار)

دا انداز د پښتو ژبي بنيادي آهنگونو او صوتياتي نظام سره سمون نه خوري. لهذا په پښتو ژبه کښي يي لا تر اوسه د تخليق يا وجود هڅه مقام نه دے تر لاسه کړے. بله دا ټي ټي په دريو مصرعو کښي ارو مرو او ولس چي ټي ټي يا اولس چي ټي ټي په دريو لنډو او بدو ټي ټي شوو مصرعو کښي بنديو اني کول يو طرفه يقيناً يوه ضروري ده ولي هم دغه هنر د تخليق په فطرت ناروا اثر هم غورځوي. او يو ميکاني او مصنوعي فضا را جوړه وي. کم از کم د پښتو ژبي تر حده خو دري صورت تصنع کښي هڅه شک نشته اوس که ټوک په دي ترتيب کښي د تخليق صحت په ټي ټي ساتي شي. نو بيا خو پکښي هڅه عب نشته خوداسي ټي ټي دا دري به شري نه شي.

دلته د درې مصرعه ایزه هايڼوگانو يوڅو نور
شکلونه هم اوويني .

ع ۱ اوځانده

که خوښه دي وي (۳-۵-۳)

اوژارپه

(شکيل احمد ناياب)

ع ۲- او مننه

زما خبره (۳-۵-۳)

دوبابه شه

(محمد اياز غزل)

ع ۳ ستانه به زار شمه خو

که دغه حال وي کله (۴-۴-۴)

ستانه به زار نه شمه

(محمد اياز غزل)

ع ۴ زما دکور بنديان خودومره هم خاموشانه وو

اوس خوزما هاغه معصوم بچي هم حال دادے چي

زه ئي په زوره تخنوممه خونخندا نه وړي

(اقبال حيدر) (۱۶-۱۶-۱۶)

ع ۵ ستوري رانگارم پلوشو کښي د ژوند

ستا بناسته نوم د رنگينو لوکوپه وزرونو ليکم

چي د وړمنو قلم راواخليمه زه

(اقبال حيدر) (۱۱-۱۹-۱۱)

۱۲۱ دا د سحر خاموشی
خود بناخونو منج کنبی شور کوی نن
یوه یواخی پاپنه (۷-۱۳-۷)
(جے. جلیویکیت)

۱۲۲ سینی د پغلو د لاسونو سره هم پورته شوی
داسی بیکار پی کنبی (۱۶-۷-۱۶)
یوه پرده باندي گلونه راتوکنبی رږی
(روډ ویلموټ)

۱۲۳ د لولکونو به دولی جوړه کوم
زه به رنگونه د سپرلو ټول په جرگه درولم
تابه بوخم لپونۍ (۱۱-۱۶-۷)
(اظهار الله اظهار)

۱۲۴ مخ رانه مه اړوه
لکه د سپینکي شان د اورنه الوتلی مه
تاله راغلی مه (۷-۱۶-۷)
(اظهار الله اظهار)

۱۲۵ اوگوره
زه د خپلو سپورو په اوږو باندي سورلی کوم
تاسره سیالی کوم (۳-۱۶-۷)
(محمد ایاز غزل)

ع ۱ : د پوډريانو د ژوندون قصه بيه تاته كوم

زما جانانه (۱۶ - ۵ - ۲)

کينه

(شکيل احمد ناياب)

دغه رنگ د موضوعاتو يا عنواناتو د لاندې ليکله
 شوي هايکو کافي او د مسلسل هايکوگانو مثالونه هم
 له نظره راتېرېږي چې د تجسس فقدان پکښې
 محسوسېږي. داسې هايکو کافي قدم په قدم خپله
 موضوع وړاندې بولي او د گڼو تصويرونو رنگونه
 پکښې د يو مرکزي تصوير حهره راښکاره کوي خو چونکه
 داسې هايکو کافي د هايکو جامعيت، اختصار او علامتي
 بېر ايي ته زيان ور رسوي. ځکه ترې عام طور سره
 تخليق کوونکي ډډه کوي. او يو بدعت يې گڼي.

دغه رنگ د نثري نظم په رنگ ځنې تخليق کونکيو
 نثري هايکو کافي هم ليکلي دي. چې په درېو کرښو کې
 خپله افسانه سرته رسوي ولي داسې هايکو کافي له
 آهنگ او عنايت نه معرې وي ځکه د پښتنو د ذوق تنده
 پرې نه ماتېږي داسې برېښي چې د نثري نظم په
 رنگ به پښتانه د نثري هايکو معاني صورت خپلولو ته
 تيار شي ولي د موضوع ترغځه د نثري هايکوگانو
 يو شو عکسونه ځکه وړاندې کول شي چې د هايکو

هيتي سفر اندازہ ترې هم اوشي. او د قاريڼي ريكارډ
سمون هم سم شي .

” مثالونه “

ع۱ زه د خپل کور په چت ملاست نيم
توره شپه ده د اسمان ستوري شمارم
خوداسې ښکاري چې ترې ستا غمونه ډېر زيات دي
(شکيل احمد ناياب)

ع۲ دگره مار د پاسه يوسف خان شوک دے
تانه پته ده چې لغه هم غزل دے
مينه د قالبونو پروا داره نه وي
(محمد اياز غزل)

ع۳ ستوري زما د خپو ښاپونه دي
دا ټول به زه په يوه هنر را يوځاے کړم
اوس تا د زني حال به ترې نه جوړ کړم
(اظهار الله اظهار)

په دې موقع دا صراحت هم ضروري کيږي چې
په عاليې ادب کې همدغه رنگ په مشرقي ژبو کې د
هايکو د مخلوط بحر و نو تخليق هم مخي ته راغلي دے
خو پکې د اهنکو نو سمون سم نه دے ځکه
يې يواځې په يادولو اکتفا کيږي. مثالونه يې نه شي
وراندې کولے.

دا د هائيكو د هيتي سفر يو شو پراوونه وو. خو
 خه ته چي پښتانه هائيكو وييلے كښي. هغه ددي ټولو
 هيتونو نه خاڼته بيل كړه او خوند رنگ لري
 پښتانه هائيكو متوازي الاوزان هائيكو ده چي هره
 مصرعه ي بلي سره برابر او پيه ترنم او اهنگ كښي
 تر لے شوي وي. چونكه دي هائيكو كښي مصرعي لنډي
 تنگي يا اوږدښي لنډښي نه هكه ي د پښتنو منصفانه
 ذوق خوښوي. دا ساختياي سلسله د پښتنو د موسيقي
 سره هم سل پيه سمه ده. او حافظه ي هم پيه
 پوره تنزي قيلوي. خو دلته دا وضاحت هم ضروري
 ده چي پښتانه هائيكو يواځي د دريو برابرو مصرعو
 تکرار هم نه ده. بلکه د يو خاص يو ولس سلا بين
 بحر د التزام نامه ده. چي د رزميه بحر و نو دي
 ارکانو سره لږ ډېر مماثلت لري. ارکان دي.
 "فاعلاتن مفاعلتن فعلن"

پيه هيتي اعتبار پښتانه هائيكو د خاص يو ولس
 سلا بين ردهم سره هكه او تر لې شوه. چي پري د
 پښتو هائيكو ليكونكيو خان خان ته اجتهاد او اجماع كړي
 ده. او پيه پښتو ژبه كښي چي تر دي ساعته خومره د
 هائيكو كانو مجموعي معني ته راغلي دي غالبه او درنه
 برخه ي هم پيه دغه خاص اهنگو نو كښي وجود موند

دے۔ او بیا پرې د پښتنو اولسي ذوق پوره پوره اعتماد
هم کړے دے۔

د پښتني هايکو په دغه خاص هيت کښې چې کوي
مجموعې مخې ته راغلي دي. پکښې د بناغلي (سما عيل گوهر
"سکا" د اظهار الله اظهار "راته غور و نو کښې ښکري
شرنگوي" "کالې د کل په لاس کښې خوند نه کوي"
اودا مجموعې "ستا د خوانتي تصوير په خوب اوده دے"
دغه رنگ د بناغلي څو اکټر ديدار يو سفزي "نسکوري لبي"
د پروفيسر نواز طائر "خو بونه خپل کلي کښې" د پښغلي
ناهيدي سکر "خپلو خو بونو له تعبیر لټوم" داسې د
بناغلي محمد اياز غزل د هايکو مجموعې "د بنايستونو
د صرا وړيځي" او د شکیل احمد ناياب "پلوشې" هم
په گوته کړې شوي بحر کښې د تخليق د مرحلونه راتېرې
شوي دي۔

د هايکو په داسې هيت د پښتون قام درې طبقې
متفق دي چې پکښې مشران، خوانان او پښغلي شاملې
دي. ځکه دغې اتفاق له د اجتهاد او اجماع نامه ورکول
عین روا داري ده. او دغه خاص يوولس سيلابيزې
هايکو کافي پښتني هايکو کافي کڼل پښې بي خاړه نه دي.
په دې خاص تناظر کښې دا يو څو هايکو کافي اولولي.

ع۱۱ زرہ می تنہا کی شی لوخہ اوکری
 پوہر چي اوٹکی توریالی د وطن
 د خور د سر لوپتہ ہم خرٹوی

(شکیل احمد نایاب)

ع۱۲ یوی گوجری تہ لھکولو ویل
 تا یہ یو ورٹی سندر لاهو کری
 مور دی یہ پیو کنی اوبہ گروی

(محمد ایاز غزل)

ع۱۳ د داسی خلقو پہ ولقہ کنی دے ژوند
 چي یہ نصیب ی د سپر لوزبکہ دہ
 خوبیا ہم یی یہ اسمان لاری توی

(ڈاکٹر دیدار یوسفزی)

ع۱۴ چا راتہ وے چي د سپر لی ورٹو کنی
 لھغہ تر لری گرتی ساکو پی
 حکہ پتہ کنی می شرسم اوکڑل

(اسماعیل گوھر)

ع۱۵ د لھسپتال لھغہ منحوسہ گری
 می نہ لھسبزی چي تا ماتہ اووی
 ”خپل خان می بایلو تہ می اوکتلی“

(پروفیسر محمد نواز طائر)

ع۶: دا خندا کانی ئی فریب وی لهی
 دَ وخت مچنه کینی دل کپری مدام
 دَ ادم زویه ماته سپک مه کوره
 (ناهد سحر)

ع۷: لوخی چی کچن کینی گنده پاتی شی
 راشی په ژبه ئی صفا ستره کپری
 زما دَ بِنی نه پشو پاکه ده
 (ظفر خان ظفر)

ع۸: دَ محبت له عظمتونو نه زار
 چی دَ زامنو ئی ورونه جوړ شی
 میاندي په سین سر گدا کانی کوی
 (اظهار الله اظهار)

ع۹: په شرق دی اولگی رسمونه دَ بنار
 چی دَ کمری کپکی می بپرتاه کوله
 ما دَ هوسی کت کینی مپلو اولیده
 (اظهار الله اظهار)

بهر حال دغه خاص هیت کینی دننه هم ختی
 تجربی په نظر راجی - پورتنی واره مثالونه دَ معری
 هایکوکانو په زمره کینی راجی - خو په دغه
 معلوم چوکات او هیت کینی متقی هایکوکانی هم لیکل
 شوی دی - چی په دری مصرعو کینی ئی ترتیب اوږی

را اوري يا وړاندي ورسټو کښي. د مثال په طور
 داسې يو ولس سېلابيزي مساوي الاوزان هايکوکافي
 شته چې وړمبني دوه مصرعې يې په قافيه کښي تړلې
 شوي دي. او اخري مصرعه ورسره په اهنک کښي
 برابره وي خو معرّي وي. دغه رنگ اولني او
 اخري مصرعه د قافيو په اهنکو نو کښي راټوله
 وي. ولي دويمه يا منځنۍ مصرعه د قافيه نه
 ازاده وي يا اخري دوه مصرعې د قافيو په لړۍ کښي
 سللې شوې وي. او اولني ددغي قدغن نه خلاصه
 وي. داسې مثالونه هم شته چې درې واړه مصرعې
 پکښي هم قافيه او هم رديف وي. خو کومه يې ساختگي
 چې په معرّي شکل کښي موندل شي. عموماً ترې دا
 نور واړه صورتونه په خه نه خه حوالې سره
 عاري وي. بهر کيف دلته د وضاحتي ترتيب سره
 سې هايکوکافي را نقل کښي.

”مثالونه“

۱ ارمان په غښ کښي د ارمان ورک شولو

مانه د لاس کړښو کښي هان ورک شولو

د زړه درزاد پسي اوس لاړ چرته شم

(اظهار الله اظهار)

ع۲: ما پکڻي عڪس د لپونتوب اوليدو
 په سوچ کڻي درکه شوه د ژوند ائينه
 زه چي بيدار شومه، ما خوب اوليدو
 (اظهار الله اظهار)

ع۳: دسترگو تور دي د غزل مطلع کرم
 داسي راتول راتول تقسيم شومه زه
 لکه د کاني په مينج نيم شومه زه
 (=)

ع۴: دوخت رفتار لا اودرولے شي شوک
 داسي په وړاندي زمانه لاره شي
 چي ائينه دانه وانه لاره شي
 (=)

ع۵: زنجير موکے، موکي زنجير اوخوره
 تعبير مي خوب، خوب مي تعبير اوخوره
 نن دي وينورانده تصوير اوخوره
 (=)

دا حقيقت دے چي ليک د تخليق په پيمانہ خپل
 اعتبار اونه بايلي نوبيا ي د هيت د وجود او ثبوت
 د پاره د هنجي خارجي دليل جواز نه راميد کږي
 خو دکا هر پستو نظر لندنگ وي. او د هر خه
 د پاره يوه ټاکلي شوي پيمانہ او فرم غواړي. او په

دغه فریم کٺي ٿونڊ او فن دواڙه بند يونان ۾ ليدل
غوارپي - دا خبره حڪم اوڪر لے شوهه ۷ ۷ د خينو
جامد ذهنونو او رجعت خونونو ڪو عناصرو دا خيال
دے ڪئي ۷ ۷ هايڪوڪه د ۵ - ۷ - ۵ په اوولس سلاڀن
ترتيب اونء لیکلے شي - نو هغه به بني هايڪوونء
وي . او حال دا دے ۷ ۷ داسي نارو او قدر غونء جا پانين
هم د تخليق د فطرت په لاره کٺي خندگي - نو بيا
آخر په دوي د اوولسو سلاڀونو جيء جيء او
۷ ۷ ۷ ۷ پيريان وڻي ناست دي . اوس ڪه چري په
دغه ترتيب کٺي بنه معياري شاعري ڪبدله نو بيا هم
يوه خبره وه خوداسي هم نهء دي شوي - ددغي
هيئت خونونڪي شاعري نهء کوي بلڪه ناست وي خيلي
گوتڻي شمري او خان ته لنڊي او اوڀري مصري
رايا دوي او په لاس کٺي د لفظونو خودونڪي او
خويونڪي ڪبانو رانيون بي حايه ڪلف کٺي خيل
وختونء ضائع کوي - ڪئي ۷ ۷ دي ٽوله سلسله کٺي
آورد په آمد غلبه وي .

سوال دا رامڊا ڪٺي ۷ ۷ ۷ ۷ په دغه پراي کٺي
شه مني ته راغلي دي - د شعر په پمانه شه مقام ۾
لري او ڪه نهء دا ٽول دغير فطري اوازونو يو فریب
او رياضي پيشه ده -

دا حقيقت دے ڪه جاپاني هائيڪو پڻتو ته راڻي نو
 ڊپنتو ڊود دستور ڊلاندي بهي هيٺ ، ساخت
 او معيارون او پيمانو ڪڻي لازمي بدلون راڻي . حڪم
 جي جاپاني ٿيه ڊخيل مجموعي مزاج او صرفي نحوي
 او صوتياتي جو پڻت پاه اعتبار هم ڊپنتو ٿي سره
 اڀيڪه نه لري او س ڪه پڻتانه هائيڪو تخليق ڪوي نو
 پاه هيٺ ڪڻي بهي ڊپنتو ٿي او ڊپنتون قام ڊ
 معروضي حالاتو پاه تناظر ڪڻي ڪي او زياته خامخا
 راوي . حڪم ڪه پاه اساليسو ڪڻي دغه بدلون رانسي
 نو بيا دا ٿوله سلسله هسي يوه لوبه ٿوقه شي حڪم
 نو داسي عناصر و له پڪار ڊي جي ڊ نور و ڊناپوهي ڊ
 فڪر نه زيات ڊخيل مرسپن او مرغچن ذوق جاج
 و اخلي او ڊ پڻتي هائيڪو ڊ تحريڪ مخي له ڊي نه راڻي
 ڪڻي نو ڊ غور ڪونو پاه ڊي سمندر ڪڻي به لڪه
 ڊ گنگڙي لاهو شي .

ڪڻي ليڪونڪي جي پڪڻي بناغلي اسير منگل ، بناغلي
 اباسين يوسفزي ، بناغلي روبان يوسفزي ، بناغلي
 غازي سيال ، پروفيسر محمد نواز طائر او رحمت شاه
 سائل پاه اولني قطار ڪڻي پاه نظر راڻي . پاه ڊي بحث
 ڪڻي هم لوستونڪي تهر باسي ڪڻي جي هائيڪو ڊ جاپان
 نه نه ده راغلي بلڪه پاه پڻتو ڪڻي ڊ ڪاڪري غاري پاه

شکل کڻي وڙاندي نه موجوده وه. دا خبره غير
 تحقيقي، غير منطقي او غير اصولي ده. غير تحقيقي به
 دي ده جي مون سره ڏکاکري غاري ڏ ارتقاء لهن
 معلوم تاريخ نسته. فقط ڏيوڻو خورو ورو وراستو
 اوگرو ورو نمونو به لاس راتل ددي خبري دليل
 بنجي نهي ڪڍي. گني جي هائيڪو به ڏکاکري غاري
 نه راز ٻڌي وي. داستايلي بناغلي خودومره پوري
 وائي جي ڏجاپان هائيڪو هم ڏڀنتو ڏکاکري غاري نه
 راپدا شوي ده. ڪمال دے ڏهائيڪو ڏ صنف يو معلوم
 تاريخ دي جي ٿولي دنيا ته بڪاره دے. او به پوره
 تواتر سره ڏ ابتداء نه راواخله تر دي دمه پوري
 رارسيدلے دے. او حال دا دے جي ڀنتو ادبيانو لا
 تر اوسه دا هم نه دي پيڙند لي جي ڏکاکري غاري ٿه
 ساخت، ٿه تاريخ او ٿه ٿه هيتونه دي. او ڏ
 کومو خاص موضوعاتو احاطه ڪوي يا به ڪلاسيڪي
 شاعرانو کڻي دا ڇا، ڇا تخليق ڪري ده. او دا هم جي
 ڪاکري غاره او هائيڪو به هنري او هيتي حوالو ڏ
 يو بل نه به ٿومره فاصله دي. ڪه چري دا دويي
 شي گني جي داد هائيڪو اضافي ڪنٽريبيوشن دے. جي
 به ڀنتو کڻي ئي ”ڪاکري غاري“ را او وڀتلي نو بي
 ڇايه به نه وي. گني جي ڀنتي هائيڪو ڀنتانه ڏ

خپل ماضي د ورکو نندارو تماشو ته راپارولې دي -
 (اوداهم د هاييکو کمال دے چي پښتانه ئي يو واري بيا
 په تپه مښ کړل) -
 د "هاييکو" او "کاکړي غاري" رايو خاڼه کولو
 دعوي غېر منطقي په دي حواله ده چي "کاکړي غاري"
 خاڼه ادبي صنف نه دے - بلکه د اولسي لوبو پوقو
 دونهرو ، ارونو اود لفظي او ذهني کړتېونو حيثيت
 لري - بل ئي رواج دومره کم پاتي شو دے چي اکثر
 پښتانه پرې په خپله هم د سره نه رسي - د سوچ
 مقام دے چي په کومو داوونو پيچونو کښي پښتانه
 په خپله تېرو ئي - نو جاپانيان به ترې نه اخر
 څنگه اثر واخلي او بيا به ورله لا د يو ادبي صنف
 مقام هم ورکوي - حقيقتا د دے چي د جاپان اود
 پښتو ادبي تاريخ داسي لښځه ثبوت هم نه لري چي
 گڼي دغي مفروضي ته پرې تقويت ور اورسي - اوس
 که چرې جاپانيانو د پښتو ادب نه خه استفاده کول
 هم غوختل نو د پښتو ژبي نور معلوم صنفونه نه
 وو چي د کاکړي غاري غوندي مجهول څيزونو پورې
 به اختل - دي لږ کښي د قلندر مومند صبا راي د
 چي پښتو ليکونکيو له نه دي پکار چي د هر راتلونکي ادبي
 صنف چرې دي په پښتون ثقافت کښي د کتلو ضد

اوکري - خاص کر چي لھنجي قرينه پرې هم شهادت نه کوي .

د "کاکړې غاړې" او "هايکو" د اتصال او يووالي دا دعوي ^{غير} اصولي په دې ده چې د "کاکړې غاړې" او هايکو ترمنځه دومره ظاهري ، باطني ، لفظي ، معنوي ، منطقي هيټي ، شعري ، خارجي او داخلي لري والې پروت دے . چې د دواړو رايو ځان کولو عمل د جهل مرکب په دريږه کښې راځي اوس که د ذوق خاوندان د هايکو هيټي ادلون بدلون ته يو نظر هم وړ اوگرځوي نو ددغو ياد بناغليو د راجورې کړې شوي ډراچي ډراپ سين به په خپلو سترگو اوويښي .

اوبيا په تېره تېره بناغلي رحمت شاه سائل په دې حواله دومره خطرناک حد ته رسېدلي دے چې د سياق اوسباق نه يو خوا ته د پښتو د ميسري شاعري د خزانې نه د درېو درېو مصرعو خود ساخته اکايي جوړوي . او د هايکو عنوان ورله ورکوي که د بناغلي وس اورسېده نو د پښتو د کلهي شاعري نه به د څه وړاندې ورستو د مصرعو په خارجولو او په څه ضروري تحريفونو او اصنافو هايکو کافي راجورې کړي . دا رښتيا دي چې چرته هم د علي او ادبي حقيقي لاري بندي وي . نو بيا هم داسې ناروا او ناشوني کښي

خو شڪر وِستل پڪار دي. چي پڻتانه اوس په چا هم
 په پتو سترگو باور نه کوي. سائن صاحب ته دي
 معلومه وي چي هائيگوڻه د گنجي لپوني مينه هم
 نه ده چي هر کس او ناکس به پکښي دخپلي برخي
 تر لاسه کولو خوبونه ويني.

بهر کيف د ظاهري هيت نه يو خوا ته هائيگو
 يو داخلي صنف هم دے چي د لسو ژوند او د ژوند
 لسبي د جمال د احساس د لاندي په ژورو تخليقي تجربو
 کښي رانغاړي. دا صنف د بڼکاره وضاحتونو نه ځانته
 يو بيله د رازونو لار را اوباسي. لکه د غزل د صنف
 هائيگو هم د رمزيټ، اخفاء، اشارو، کنايو او استعارو
 په ژبه خپل پيغام بل ته ورسوي. دا صنف دخپل
 ورک داخل نه د انکشاف ساعتونه رازين وي. او د
 موجود نه زيات محسوس ته پام ورگرځوي. دا
 رښتيا دي چي هائيگو يو ادبي صنف دے خو هائيگو د
 يو سپڅلي تهذيب او کوټلي تمدن نامه هم ده.
 هائيگو د رنگونو او تصويرونو هنر دے. خو د
 ژوندي تصويرونو هنر چي ځانته د جهان خواره
 عکسونه راستنوي گني چي هائيگو د متحرکو تصويرونو
 خاموشه ژبه ده او د ژبي د خاموشيو گويان انځور دے.
 د هائيگوگانو رانه تصويرونه که مونږ له څه

جوابونه را کوي اوڅه رازونه راته وايي نود
 شونډو په سر راته څه سوالونه او ټپوسونه
 هم کوي. هائيکو د تاش يو غورځنگ هم نه دے بلکه
 د يوې زورورې تخليقي لمسي او باطني تجربي يوبتاسه
 او هنري اظهار دے. دلته لمسي تصويرونه کېږي او
 بيا دغه تصويرونه د نسلونو په تاريخ د انسان
 په نفياتي او د موسمو تو په بدلون رابدلون او
 د تهذيبونو د زمانو په ټيټ او لهک کېږي ورکېږي
 او ښکاره کېږي، ډوبېږي او رابرخپره کېږي او
 د انسان ذات او کاستات ترمنځه فاصلي په مينه
 مينه او باسي. معاشره په خپلو کړو وړو او خدوخال
 کېږي په هنر هنر راښکاره کوي.

ددې نه اگاهو چې د هائيکو په موضوعا سرسري
 خبرې او کړې شي لوستونکو ته د مغربي او مشرقي
 ژبو د ځينو هائيکوگانو ترجمې په دې غرض ور
 وړاندې کېږي چې يو خو ورته د هائيکو د افاتي
 تخليقي اندازه اولگي او بل په دې وسيله د مختلف قامونو
 د سوچ د انداز نه هم خبر شي. دغه رنگ د هائيکو
 په مختلفو ژبو اثر او د مختلفو ژبو د هائيکو په ساخت
 او موضوع د غور زېږدي اشاراتو لپره ډېره اندازه ورته
 هم اوشي او بيا د پښتو ژبې د فراختيا، مېلمستيا، اظهاري

قوت او جوهر پته ورته هم اولکي اودغه رنگ په
 دي بهانه د دنيا د نورو ژبو او پښتو ژبي د هايکوکا
 نو څه تقابلي عکسونه هم دوي ته را وړاندې شي او
 دا شعور ورته حاصل شي چي د پښتو هايکو ساخت او
 هيت ولي د دنيا د نورو ژبو نه ځانته او بدل دے
 يا دغه رنگ پکار دي .

د انگرېزي هايکوکانو د پښتو ترجمي

۱

The baby ته دې ماشوم چي ته نه گوري چي
 sucking his Thumb څو مړه په مينه کله کوتاه روي
 Moon gazes سپينه سپوږمي ئي ديد نو نه کوي
 (Tom clausen)

۲

First snow د موسم واوره وړېدل شروع شو
 gathers د انغري نه گڼر چايسه گوره
 all in نن د يارانو محفل بنه گرم دے
 (Barbara Ressler)

In a swing اچي په تال باندي جوته او خوري او
 The widening eye بياراته او خاندي د شونډو په سر
 of the smile ډک د موجونو سمندر شمه زه
 (John Thompson)

د فرانسيسي د يوې هايکو ترجمه

vent dérangé, هواته او کوره پاکله شوله
 on dance at 'orage د طوفانونو په اوږو الوخي
 e' est nuageet dobatā ستا لويته او د اسمان وړخي

د عربي ژبې هايکو کافي او ترجمې

د روغ دي ټولي د دنيا دا ويري
 که ډي رښتيا د کائنات اوليدل
 دلته لويي ټوله الله لره ده
 کذب کل الخوف کذب
 الحق الحق في العالم
 الله اکبر الله اکبر

(مترجم پروفيسر عطيه جليل عرب)

ع۶

چرتاه چي حُماه راتاه وړاندي ته ئي
 په بهره لاره هر کو ټپير قسم دے
 د الله هو يو هنکامه جوړه ده
 في كل مكان انت يا رب
 اي زمان اي مكان
 يزوي الصوت الله هو

(مترجم پروفيسر عطيه خليل عرب)

د فارسي ژبې هايکوگانې او ترجيې

ع۷

اوښکې مې کې کې او س توښېږي	گره کم کم است
بلا موده او شوه زما دننه	از زمانه يا در دل
د يو موسم حکمراني جوړه ده	یک رنگ موسم است

ع۸

داني باران د پشکال داسې وو	باران امسال
د اونی پانې زعفراني شوي ټولي	زرد پريده برگ دل
او ديوالونه مې دکور راشنه شو	سبز شد ديوار

دسندهی های کوفی او ترجمی

۹

غرونو ته او کوره لشی غبنه کوی
خوچی ازار ورپی شوکے نو
اوس دپیرو عذاب انسان دل کوی
گم صم تیا کُصار
ما کُن کی پیتر صین پیا
صد بن جا ازار
(اقبال حیدر)

۱۰

لھی نه خان له تندی اوژنی ته
ورپی لبغوندی لپون خو اوکړه
نود او بوچینه هم دله کبی ده
یاتی جا جهرتا
گولٹ سان ملی ویندا
منان مرو پیا سا
(اقبال حیدر)

د بلوچی های کوفی او ترجمی

۱۱

دا زپه می لھی بی قرار دے کبی
دهر موسم په ژبه دا نغمه ده
دمتزلونو سپوری لری نه دی
بے قرار انت دل
موسم انت و دارانی
دورنه لت منزل
(پروفیسر غنی پرواز)

۳۳

۱۲

زہُ ہم دَمینی دَ احساسِ قیدیِ ہم ہرے ہنریک آن
رالہ کہ غم کہ خوشحالی را کوی دردِ بخشیت کہ دشی
ہرچہ چی غواری دجانانِ خوبندہ یاریہ کو لیگ انت
(ڈاکٹر علی دوست بلوچ)

دِ پنجابی ہائیکو کافی او ترجمہ

۱۳

پر پردہ د سپور و تماشہ نہ کوم
زہُ دِ ختلی نمر رنہ تہ و لی
دومرہ دِ لاندی نہ نظر او کومہ
ڈھلے سائے دے دل میں کیوں تکی
میں بلندی ساں اینواں کیہہ وہندی
میں تے یا نن ساں چڑھے سورج دی

۱۴

خلقوتہ تکی دَ وفا زوتوم
اوس کہ زما نہ ہم جفا او شولہ
خُان لہ بہ یو چہ دودہ سزا و رکوم
میں سبق دینی آن وفا واں را
میتھوں ہے بے وفا فی ہو جاوے
دونی ملنی این فرسزا مینوں

ددي مثالونو په رڼا کېنې يقيناً چې د ژبو د تهذيب
 فرق به په لوستونکيو منکشف شوه وي. او دا
 اندازه به ورته هم لگېدلې وي چې د دنيا ثقافتونه
 په کوم نقطه رايو هائے کېږي او په کوم پړاو
 بيلېږي.

بي حايه به نه وي که د جاپان د ځينو نماننده
 هايکو نگارانو د يو څو هايکو کاتو ترجمې هم په دې
 مرحله رانقل کړې شي چې لوستونکيو ته دا شعور هم
 حاصل شي چې د جاپان زمکه او پښتنه خاوره خپلو
 کېنې څومره ثقافتي فاصلي او جذباتي اړيکي لري.

ع ۱۵: اوبه په غځه رابېداري شولې

نن چې ناسايه يو اوده تلوته

يو د چيندځي جي ټوپا او هه

(باشو)

ع ۱۶: څومره بي کچه زړه راښکون دېکېنې

دا د دوو غرونو منځ کېنې لاره چې ده

د بېنفتي کلونه خاندې پکېنې

(باشو)

ع ۱۷: بڼي ورک ورک وومه يواځې وومه

چې مې يو اوجه ښانکه ماته کړله

د زړه د خلاصه مې ژرېلې دي نن

(شکي)

۱۸ع دَ خاموشی را خور جاو دَ پکڻي
دَ چيند خانو اوازونه واوره
يو الله هو او الله هو دَ پکڻي
(بوسون)

۱۹ع که دَ ما بنام تياره خوره شي نوخه
ا نرگسي سترگي جي اورا ونيسي
دَ زرّه پيه لارکڻي جي ديوي بلي شي
(بوسون)

۲۰ع ته دَ مارغانو وپنا واوره کنه
واڻي جهاز هو اکڻي پورته شي او
خيلو وزروله رپا نه ورکوي
(يا ماگو جي)

۲۱ع ورخه زمونڙه پيه سراور وروي
دَ شي مو وڙني حارثي دَ فراق
پيه کومه لاره باندي تگ اوکري ٿوڪ
(سانتوڪا)

۲۲ع ماسره مل زما خوبونو کڻي ده
سترگي جي پتي کيم بشڪاره ئي وينم
هغه زما نه جدا شوي نه ده
(سانتوڪا)

۱۲۳ع واوره 'هوا او د باران شرقا وے

د جدایی یہ دی موسم کبھی راشہ

چی قافلہ سرہ ملگری شو مونز

(اِسّا)

۱۲۴ع اُف دا سین بڑیرے بودا اووینہ لب

چی سروھلے یر وھلے گھرچی

یہ ادیرہ کبھی تری نہ لار ورکہ دہ

(اِسّا)

کدے شی چی ختی د وھم رنخوران دا ھم وائی چی

دانمونی ھسی بی خایہ راورے شوی دی . خوربتیا

خبرہ دادہ چی یہ دی حوالہ پنتا نہ لوستونکی یہ

ورمبھی خُل د ھایکو عالی تھذیب سرہ پیرنندگلو

ترلاسه کوی . او بیایہ دی پیر ایی کبھی لوستونکو

تہ دا ھم خودے شوی دی چی ھایکو خومرہ سنجیدہ

تخلیق دے او د خومرہ تخلیقی زارہ چاودون غوبتونکے

دے .

پاتی شوه دا خبرہ چی ھایکو د کومو موضوعا تو

احاطہ کوی . نو ددی خبری بیکارہ جواب خودا دے

چی دایو ادبی صنف دے او د ادب موضوع ژوند

سرہ تری وارہ موضوعات وی . خکہ نو یہ ھایکو د

موضوعاتوقدغن نکول بنی ناروا کار دے خو چونکہ

هایکو د هیتی ارتقاء سره سره د موضوعاتی ارتقاء نه هم را تیره شوی ده نو باید چې سرسری ذکر ئی اوشی. د هایکو د هیتی تبدیلیو په شان د هایکو د موضوعاتی تنوعاتو اصل مرکز هم جاپان د حکه نو دغه وخت دپاره سپوری خپل اصل ته ورگرځولی کېږي -

د هایکو د موجد او بانی "باشو" رای ده
 "د هایکو تخلیق کېږي د ماشومانو قطري
 روح ته نظر ورستونول پکار دي"

باشو د فطرت او د انسان ترمنځه رابطه د هایکو موضوع جوړه کړه او بیا ئی په یوه ننداره کېږي د کتو نندارو او تماشو سپوری هم په گډا کړل. لنډه دا چې باشو هایکو د فطرت رازداره او گرځوله -

"مسا او کاشیکي" چې د باشو معاصر وو د خپلو لسو فلسفیانو شاگردانو په مرسته د هایکو موضوع ذاتی و صائفو او شخصی انفرادیت سره او تپله او د هایکو د تخلیق سترگی ئی د انسان د داخل پت پتو نو ته ور ستی کړی خو دا سلسله ورستو د لفظونو یو څنګل کېږي بدله شوه چې معنی به پکښې ور کېدې. حکه خو "بسو" د دې رجحان غندنه او کړه. او باشو ته ئی د ورستېدلو بکاره اعلان او کړو -

”بایاشی ایسا“ دهایکو تخلیق د زبخیلی طبیقی
 اود ورو ورو وچ و سو مارغانو حنا ورو د دردی دلی
 اورنجدلی ژوند د اظهار سره اوترو لو -
 اوبیا د جاپان د جدید هایکو لیکونکیو سرخپل
 ”سی، شی، ماما گوجی“ د هایکو د تخلیق خوره جولی
 کنبی د فطرت د تماشو سره سره د کائنات د تکوینی
 نظام رازونه او سماجی پېښو اسباب هم را ونغښتل -
 بهر کيف د موضوعاتو د تنوع باوجود دی ټولو
 هایکو لیکونکو کنبی فطرت او د فطرت متعلقات شریک
 قدر او موضوع وه - خو په جاپان کنبی د هایکو
 لیکونکیو یو داسی ډله هم پیدا شوه چی د فطرت او
 د فطرت سره تړلی عناصر او عوامل یی رد کول شروع
 کړل او د هایکو په تخلیق کنبی یی ددغی خیز ونو نفی
 او کړه - د دوی په خیال تېری لسی او د فطرت د
 موسمونو بدلېدل رابدلېدل په ذهن کنبی د ماضي
 د جاگیر دارانه سوچ عکسونه ورننه باسی ولی بیام
 د جاپان زیات تره هایکو نگارانو د فطرت غښه
 کنبی د خوب لیدلو عادت پری نخودلو -

د دې اختلاف په شا د تخلیق د آزاد عمل (Free
 Imaginative creativity) او د تخلیقي انضباط
 (serious artistic discipline) د متقابلو

عملونو انگاري صفا اور بدلے شي .

ترخو جي دڙپنتي هائيڪو د موضوعاتو تعلق د
 نو پنتنه هائيڪو په دي لڙ کني په خان لهڻي قدغن
 نه بڙدي . هاغه ٻولي هلي خلي جي د پنتنو د ژوند
 تصوير تر پنه سازي بي . دا ئي په خان کني خايوي .
 البته اخلاقي قدروت د پنتو د لاندې نه راوي
 د پنتي هائيڪو پير ايه چاله هم دا بلنه نه ورکوي
 جي راشه په ما کني د خيلو سفلي او حيواني خواهشا تو
 لٿون اوکڙه . يا په ما کني د خيل جنس زده ژوند
 او خٽکلي مزاج ننداري اوگوره اوس که شوک داسي
 کوي نو هغه پوهي شه او دهغه خدائے .

زه دلته يو واري بيا دي خيال اعاده کوم جي
 پنتنه هائيڪو کوم اجتماعي عمل او اجتهادي بصيرت
 رازين ولي ده بايد جي رعايت او لحاظ ئي اوساتلے شي .
 مطلب دا هم نه دے جي د تجربيو سفر دي په خائے
 اودر پني . ولي ترخو جي په هائيڪو کني نوي کاميابه
 او معقول هيٽي تجريه نه وي شوي . نو د بي
 خايه اختلاف سنگر پر خودل عين روا داري ده . او
 بيا هسي هم ديوي کاميابي تجربي بي خانه غندنه
 رڻي ته نقصان ورسوي .

د موجوده پنتي هائيڪو کٽه دا هم ده جي خيل

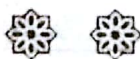
خان او خوله جامه ئي د پښتنو د ثقافت په رنگونو
 پياوړه کړې ده. د داسې هايکو راڼگ د پښتو ژبې د
 اوازونو، سېلابونو او انگازو گټورې لحنې دي. پښتانه
 هايکو نه يواځې د فطرت هنداره ده بلکه د فطرت
 او روايت د اختلاط نه د رازېږېدو نکو مظاهرو په
 ملا سورلي هم خورې لگيا ده. پښتانه هايکو د فطرت
 او روايت په گټه پورې ونو پښه نيو له د ژوند تر نښې
 لحنې رانيسې او نوې تنظيمې او هنري ماه پکښې
 ورپو کي. دغه رنگ خان له د مخ سره راټولوي.
 بايد چې پښتانه هايکو ليکونکي د چاپېره ماحول
 سره سره خپلې تخليقي چينې او د خان دنده رښتيا
 په پوره هنري پوستوالي او روانۍ سره رايوځانې
 کړي او د عظمت او رفعت نه هېرېدو نکې ترانې او
 سندري ترې نه را اوزېږوي. يقيناً چې هم داسې به
 کېږي.

په ډېر درناوي
 اظهار الله اظهار
 لکچر اردو شانگه اسلاميه کالج
 پېښور يونيورسټي
 نېټه: ۰۱/۲۱/۶/۲۰۲۲

حوالے

- ۱- اظہار اللہ اظہار راتہ غور و نوکنی بنگری شرنکوی
- ۲- اظہار اللہ اظہار کافی دکھل پانہ لاس کینی خونندہ کوی
- ۳- اسمعیل گوهر مسکا
- ۴- دیدار یوسفز، جاکٹر نسکوری لپی
- ۵- سہیل احمد "مدیر" ہائیکوانترنیشنل (اقوال حیدر نمبر)
- ۶- شکیل احمد تآباب "پلوٹی" غیر مطبوعہ
- ۷- ناہید سحر خیلو خوبونولہ تعبیر لپوم
- ۸- نواز طائر، پروقیس خوبونہ خیل کلی کینی
- ۹- محمد ایاز غزل دیناستونود صحر اور لپی (غیر مطبوعہ)

لوي مي داده چي بنده يمه ستا
بريت اخر اووايه په خه تا و كومه
چي يوه ساه مي هم اختيار كني نه ده

د اخري رسول امت كني يمه
اوس خوزما او د جنت تر مېنجه
بېني قسم دے فاصلي نشته دے

خوک په زما له حاله څه شي خبر
يونو ډاغ ې په لمن پر پوته
چې دکلاب څانگه کښې گل ښکاره شو

زه د چا ملاسته غوا هم نه پاسوم
شیرینې ځکه ستا د چم لېونې
ما په ازغوباندي راکارې مدام

مخې دې د وړانې اړینې غوندي دے
ښه به وي دا چې درته گورمه نه
خوبه دځان سره په جنگ اخته یم

د زلفو سپورو ته ې خوب کولو
چې د ښې ژړا راياده شوله
په سره غرما ترينه راپاسېدمه

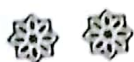

د اسمانونو ورته سرخکته وي
کله به کرم د صحبت، چرته چې
د رېدل پاتېلی د غر سينه پرېکوي

خومره شرمېښي د ښانست مېرمنه
ورته چې کورم په نظر د ميني
راند د خور او بوکني خان غوپه کړي

۱ِ ر۱وزڪاري ۱ِ ۱ِ ۱ِ ۱ِ ۱ِ اوليڏي
 ويٺل ۱ِ گرانته ۱ِ ابا غم مه ڪوه
 بيا به تافيانو ۱ِ ۱ِ نه ۱ِ ۱ِ ۱ِ

شيريني ۱ِ روند ۱ِ شوڪير ونامه ده
 خيله ۱ِ خواني ۱ِ دي ۱ِ چرت ۱ِ خاوري ۱ِ نه ۱ِ ڪري
 د ۱ِ زور ۱ِ ديوال ۱ِ سپوري ۱ِ ته خوب مه ۱ِ ڪوه

رب ۱ِ دي ۱ِ اباد ۱ِ ڪري ۱ِ خيل ۱ِ ڪورونه ۱ِ په ۱ِ دوي
 خويو ۱ِ ٿور ۱ِ سوچ ۱ِ ڪني ۱ِ را ۱ِ ڪر ۱ِ شاه ۱ِ زه
 بيغلي ۱ِ ۱ِ ۱ِ مانه ۱ِ اٿو ۱ِ ڪراف ۱ِ اخلي

ا لپونى سره به اوس خه كوم
وايى كه شل ودونه هم اوکړې ته
نوزه به يم ستايو و شمه بنخه

زه چې ترې لږ هم لري کپنمه نو
راپسي ژاړې د گودر غاړه کښې
ما د کنگا په اوبو اولامبوي

په يو غورځنگ سره اسمان ته رسې
وه لپونى پېغلي په خود کښې اوسه
تا لا د زمکې تل ليدلې نه دے

پہ زہرہ کبھی وایم داسی مر بنہ مہ
چی می دسیند جی تر لری یوسی
دنکہ غری ی نوره ہم پورہ شی

زہرہ پہ یوہ خندا لبہ داسی شی
نکہ د اورپی د غری لہ تاوہ
د بنار پاخہ کورونہ اور اخلی

مینہ پہ خان گوالہی نہ رد کوی
تا یانندی خنکہ اعتبار اوکرمہ
تہ خود ہر پیغورہ تہنتہ کوی

تہ د سپر لو کاروان تہ لارمہ نیسہ
پہ شا ستانہ کپہ نظرونہ د بنکار
حہ کور تہ حہ! چرتہ سرتورہ نشی

اوبنکی چی ستاستر گو کبني اوچی شی نو
دشی تیارہ می اندیننی زیاتی کری
د اسمان ستوری رانہ لار بدلوی

درسره حقی شری نہ کومہ
حہ ستا دخپ نہ می توبہ شیرینی
خو راشہ اوس دی رانہ سپی کوری کپہ

پکار مونه دي د فريب رنگونه
د سپرلي باده خيله لاره نيسه
هسي په موبن پوري خندامه کوه

مينه په هر موسم کښي خوند نه کوي
په سره غرمه له کوره مه را اوځه
د پشکال تاو دي ميراته نه کړي

ستا د قامت سوچ مي شمله هسکه کړي
چې بازارونو کښي د بنار جينگي
د سنډلونو په زور قد لويوي

۵.

ستا د ژړا ارمان دي اورژي نو
دغه يو شو شاګي باران شيريني
ددي وطن د زمکي تاو زياتوي

د سمندر سفر رايا د کړه کنه
رانه چاپېره طوفانونه وو خو
د ډوبېدو راسره ويره نه وه

کور کښې د سپر اوږو درک نه لګي
خو هان د لېچانه هم کم نه گڼم
د وخت درې خميره لګي زما

ما درتہ وے مسافری مہ کوه
لا پرو د سر سپورے دی نعم خاوری شو
د کور دالان دی پر پوتی او خورو

د یوی پیغلی دایری می لوسته
ورتہ حیران شوم، مایوه لحظه کنی
گنی بریندی فرینتی اولیدی

درد لا د او بنکو لاریدی نه ده
وژنی پچی مونن د خیل وجود تاوونہ
لا پیشکال بارانی شوه نه ده

دَ پي وِسي دِاسْتان لَ اِخْم نَه دَے
سْتا اِوارَه خورِی وِری زلفِی هَم
دَچا مَز دُورِ پَه سِر وِری نَه شُوی

خَنگَه مَرَه شِی دَ نَسَلونو لَوِیَه
لَه رَحاهُ بِنَه دِ پَر تَبِ دِی خُو غَم دَغَه دَے
زَمونِز نَه سَتَرِ کِی رَا پَر بُو جِی هِی

دَ حاسِدانوَ شَمِی مِی زِیات دَے بلا
دِر دِجِی سِیوا شِی نَوِ پَه نِیماه شِیہ کِنِی
سَتُورِی رَا پَسِ پِی اتنِ وَا جِوی

زغلمه حُم دَ پلوشو په اوږو
زه ددي خاورې سره مينه لرم
خو دَ اسمان فکر مي هم کومه

بنگري دي مات دانه وانه پراته دي
له تانه زار، راسره ضد مه کوه
پرېږده چې فکر دَ روزگار اوکومه

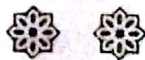

زموږ د کلي بي اسروحه شولئ
کور ته په رسوکنه لارکني به مرو
هيوې پرېفک دے اوکچه لاره ده

ستي دي نڪري د خواني تا وونه
د پيه جي ٻنڪل دي ڪرم خوشه اوڪر مه
سڪرو ٽي نه بدمه په شو نڀو دڪل

خو انبي منم له موراه ڪمه نه وي
خو ڪه زما په ڪور ڪنبي ڪوٽي وٺي
هسي به ژوند دخيلي لور خاوري ڪري

ساه راڪنبي نشاه خو خبري ڪوو
لڪه په زول ڪنبي جي بجلي لار پيشي
او د پڪو پري ٿاوپري هسي

شیرینی وایه که زما په لیدو
د زړه درزاه دی سپو شوې نه وې
تو بیا داستا غوږونه سره ولې دي

د مینې کومه سلسله یاده کړم
د تیلی فون تلی چې اوغږ بڼې
وېم که څوک ماله په مری غلې شو

خو ایده د مینې راپېر زو کړه هله
چې ستا بانه برنډ شي شیرینی زما
نو کپر چاپېر توری چې والوې

ورک مې له هُاناه حادثي کړي د ژوند
داسې مې هېر شي د بناست يادونه
نکه چي اور د مخي گوناه وړانه کړي

پېغلي حوايي دې د سپر لي موسم دے
ستر کي چي واروي راکوري په شا
اسمان کښي پر ق شي د ياران شبيه شي

فطرت بناست هم د انسان زياتوي
چاپېره او خاندي کلونه د رنگ
د ريل پاتلي چي د غر زړه کښي اوښي

دانه چي زه ئي ونگيني نه وينم
خود فطرت خنكل وحشي داسي دے
چي شرمخانو له پناه وركوي

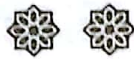

د خداے رحمت هم امتحان دي گني
چا کيني هم مينه وروروي نشته دے
دا د چيني اوبه چي کوم پله ئي

خداے شته مدام د ژوند مندري وایم
زه د بنسني چا سره نه کومه
ما د خوږي چيني اوبه شکلي دي

دا معجزه دُ هبت اووینه
چی دُ درد خریکه په آسمان خوری
دُ اور خری دُ باران خاشکی شی

سپلا ب چی راوری دُ گلونو خاشکی
دُ خوشبویو قافله لوټ شوله جوړ
اوس به دُ کوم تصویر په ډاډ ژوندي یو

دُ نظرونو تماشی اوخوری
دُ ارمانونو می دنیا وراښده
تا دُ رنگونو لوکی راښوی

اک یو تصویر زما پد سترگو کبھی دے
مالہ بہ ٹوک دُخوب تعبیر راکوی
باران و رہنئی او فصلونہ سوزی

ددی وطن فضا سپرہ دومرہ دہ
بخہ هوا کہ ہم را والوئی نو
دجا غریب پد خونہ اور پوری شی

آ لہونی می چرتہ قتل نہ کری
دومرہ خرابہ شوی فضا د وطن
ٹوک پد رہو او بو کبھی بچنے ویسی

تپوس کوم خو خفه کپږي بيه نه
دومره دې سترگو کښي وحشتا وږي د
ته که د ښکار سپو زغلو له نه ږي

کورته ورځه رب دې سر توره مه کړه
بي لويپتې حُسن رسوا داسې شي
که چې رنگ د لولکي والوځي

د ښار مېرمنې خپل خاوند ته وييل
خدا ښه ستا له تاي سترگه هم نه ږي
ستاد دفتر چېرې اسي ما تنگوي

راته معلومه د دښمن توره ده
چرنده مدام گرجي په زور د اوبو
ته ترينه لاس واخله نو هڅه به نه وي

که درته غږ نه کوم تېر نه اوسي
پرېن ده بې خونده چېرې دې ښه پېژنم
ته د موکي په زور توپونه وهي

پېژندکلو نشته دغور او د لور
ددې وطن زلمي خو داسې نه وو
شوکه مې دا زهر گلاوي وينه کښې

زۀ په ساحل د سمندر ورک شمه
د درد د زانو سپل راوالوځي او
د اوازونو په مری غلے شي

دومره اوچت ټوپونه خله ولهي
زما خبرې ته لهم غوږ كېږده لږ
څوك دې الوړې او پزنده نكړي

د سر پروا مينه كښي نه كوم غو
دومره زما قتل اسان مه كښه
زه خه ويستلي اوږده هم نه كومه

پروت که د سلو پردو شاته مه
د نظر پرق به می در اورسوی
هوار د سندر په اوزو الوحم

د خوشکالی بنیاد په غم وی دلار
زما په شونډوڅه قندا خوره شی
لا د غوتی زره خو چاودلے نه دے

اوس غوښه ساده پی راچی او که نه
شیرینی ته پی می په تنگ کبې نه می
نو پلوشی می د سپوږمی سوزوی

دُ رُوح زخمونده موله شمس اووتل
مه خوشحالينه لبونى كه په موبن
اسمان دکانو باران نه وروي

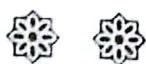

حله ته هي زهر خوروه وينه کښي
خو چي زما د مينې زور اوويني
مرگ هم د نيمې لاري ستون شي زغلي

اسمان بلني د راتلو راکوي
ستوري گدا کوي په ساز د مينې
حئي چي سواره شو د هوا په اډکو

رب دې ژوندی لره خوشه اووایم
دگتو کور دې زره د کانی کپلو
مینه اوس تا باندي اشر نه کوی

شیرینی مه د هوه فچی له
چی ستا د زلفو خوشبویی شی خوری
په اور کنبی اوسوزی ورمی دکلو

زره په بلا بلا مزی غواری خو
طوفان دې مه اوچه له کوره بهر
د خیلو زلفو دام کنبی کپره نه شی

سپو پيمى له تانه يوتپوس کومه
په نيمه شپه د سمندر ننداره
رانيسي ولي د اسمان لمنې

د غټې غوښې نه پر لېږ کوه لږ
وازگه دي چرې په بدن اوخته
نيمبو خور کړه د قهوي پيالې کښې

د خودداري د اسمانونو مينې کښې
حکله زنگين مه جوړې خورمه زه
چې ما جوته د چا خورلې نه ده

که جذباتی شوې خان به اونه موی
د خیل رفتار تیزی د لاس لاندې کړه
اس د خو انی دی واکې اونه شلوی

د زړه د درد منزلی سر ټنگه شی
مینه روانه د اوبو غوندي وي
ژوند خو د واورې څم د زر ویلي شی

په سمندر کېنې رېز مرېز شی غرونه
ته چې پستی پستی خبرې کوي
زړه مې د کافي په رنگ تو اونه پوي

بمہ ژوندے ستا د لیدو پہ امید
ولی د نمر د پلوشو سپوری هم
تیاره چایپره پہ گودر خوروی

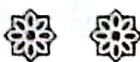

اوس پخیل وس پخیل اختیار کنی نہ م
ماچی رنگینی لوپتی اولیدی
د زانو سبل خان سره یورمه زه

ستا د بناست لبی می مری پہ زرہ کنی
خپله پسته سینہ کنی زور را کره لب
د ژوند دا شور می چرته کلونه نہ کری

د ناز شمله به مې راښپته نه شي
نمر چي پر بوځي نو زما شيريني
شفق شفق خادر په تا غوروي

تا چي تر منځه لويته او وېسته
سپوږمې زما اوستا شوي لاري جدا
ته په فانوس زه په ناموس پي مخم

پوي شومه اوس چي پښته بغه مې
مات چي کړل ما ستا د زندان سينخونه
تا د پيشو پښې په ما خني کړي

دُ پاغونندو باران لمبه لمبه کرم
زه لایه دی فریب کنی گبرومه چی
د واورى غر لاوا نوستلے ته شي

کله گونگېږي د سندرو ژبه
ډېر که ئې غرونه په شا اوتمبوي
اودرېږي نه د اوازونو سقر

زموښ د کورچت که راخاڅي په موبن
شکر په دی خیره هم اوپاسو
چی په تالا میدان خو پاتې نه یو

له حد نه نه اوځم خوځه اوکړمه
د هاغو نرمو کلورينو شونډو
جوته چې اوځمه جوته جوته شم

اودرېني نه د قيامتونو سفر
خو چې په کور کې جينکې پېغلي شي
اواز د تندر غور زېدو واوړمه

څنگه شي ختم از مېنتونه د ژوند
چې يارانونه د سپر لوکېني نو
يوسي شيبې د لوکو رنگونه

اوس زه فالگر ته لاس په خه او بنایم
ستا د تندي گوښي لیدلي د یی ما
زما د لاس کرښو کښي هڅه نشته دے

د کمپیوټر نه یی پوښتنه او کړه
اوبه په ډانگ باندی بیلږی که نه
دی کښی یو پلار په ځی ډزی او کړی

لا د ادراک منزل نه ډر لری یو
یو نسی ستر کونه خوبونه زما
د ورک نظر تعبیر هی مه راکوه

زما دَ قتل تور درپوري مه شه
ته جي په کپسه کپسه خاندی جینی
پام کوه ماته زاتر غار په نه شی

کپی می یوازی د مابنام تیاره کینی
چی خیل غرور ترینه لمبه پورته کپی
بیا می په سره غرمه کینی سپوری نیسی

داچی د غریه چینه خه شوی دی
ستا د پینن پبو شرنک را او نیسی او
بیا می تر لری انکاری خوروی

نه به ډوبېږي په ساحل کورونه
چې خاموشي د غزاليو سترگو
د سمندر د شور بنياد ايځي دے

ستا نه قربان شمه زما شيريني
تا چې زما په شونډو خوله ايځي وه
هاڅي يوې لمبې مې ژوند خاورې کړو

د موسيقي له مخه خپله ژبه نه وي
پکښې مدام ستا سندرې ز خيالونه
د ژوند رنگونه، تصويرونه وېشي

خاورې شم پوے د اختر و نو په خوند
کشتې کښې ځي، شي له نظره پناه
اوزه د سيند په غاړه ناسته پاتې شم

د سروې اونه چاته نه پيټېږي
ده قدر منده په دا حال، گڼي نو
نه خو مېوه نيسي نه سپوري لري

خه ځي د ستورو په لټون کښې اوڅو
رانه چاپېس د سمندر اوبه دي
د جنير و مينې کښې ژوندون تېروو

ستاد راتلو بنکالو خوره شوله جور
دي چي د پهل کلي غويرونه ولاړ
د زره درزاد مي نوره لم تيزه شوه

جوره تيزه توره د غرخيزه شي
راشي په منج او شلوي تال د بوډي
د پسرلو باران مي لا ژروي

د شين اسمان باران په شرق اوکله
په کومه ورځ چي دکيدرواده وي
بنارسي په سر دي اونه وينم

۷۷

منه اوبده بانه دي مه برنده
ستا شاهيني نظر جي پورته شي نو
وايم كه باز چرته مرغی اونیوه

زه مختورن نه يم شیرینی زما
د اوبنکو پرقی ستوری هم تت کړی خو
توری چشمی په سترگو کړی دی تا

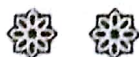

خیل احساسات می په غورخنگ داسی کړی
چی د سرخکو سدل راپورته شی نو
زه د اسمان غارو کبني والوخمه

شیرینی خُہ! رب دی ودانہ لره
ستا پہ کنٹلو می زره نہ بدبزی
ما د سیند ونو روانی لیدے دی

خُہ کہ باران پری د سپ لی ورپی
چی د غرمو تاؤ ترپناہ رسی وپتے وو
دھاغو اونو پانہی شنی نہ شولی

خوک لہرو لے شی د ژوند حادٹی
لہوا چی لہسی پانہ ہم خوزوی
وہم کہ جونگرہ می طوفان یورپہ

وانی منہ چھی سرے ی شریف
خو ژوند ہم خان لہ غرقولے نہ شم
ستا نہ خو سترکہ دچا ہم نہ رپی

ستا پہ سر کلی سرہ شر کرہہ، خو
بی وچی خنکہ چاتہ لاس واجوم
اوس شوک پہ اوچہ ہم لامبونہ ولہی

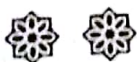

دپر لوے عذاب دے د احساس محرومی
زہ خوشہ ستا لار کنبی ولار نہ و ماہ
تا د موہر ہارن پہ خہ اووہا

زه د درونو د صحرا تنده يم
ساره چي مي کله په وتوشي نو بيا
خداي شته له شرم نه اوبه اوبه شم

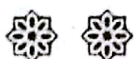

د تعب و نو په فريب تېروتم
ما چي په لاس کښي لوکي اونيوه
نو د بناست رنگونه ټول والوتل

جوړ کړي قيامت د لوپټو الوتل
ستوري را کوز شي د گودر په غاړه
او د اوبو شاخکي اسمان ته رسي

سوچ کڻي شي ورکه جي ورياد شمه زه
ري سو پيه لاس ٿي وي ته ناسته وي او
چينلي هسي بدلوي لپوني

که دي پڙه کڻي وي ارمان د ميني
هلته راجه پيه بهر ته بيا چرتا جي
د پوخ سرک نه کچه لار بيله ده

د سمندر طوفان مي خان سره وڙي
ستا تر کسي سترگي را يادي کر مه
پورته دستورو ڄم ته او خشمه

حُسن دَ مینِ پِه خوند خه پوهېږي
ستا دَ یوی خندا نه زار شیریني
خوري وري دَ کهکشان سلسلي

اوينکي دي اوچي له بنو کره کني
دا دَ احساس چپه به تا ورکه کري
غمي شينده مه دَ صراشو کني

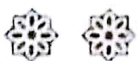

حُان رابره شيره کري دَ زړونو درزاه
دَ محبت اواز خو نه ورکېږي
اوس هم فضا وړي زمونږ سندرې

کابوٺهٴ خاپوننه دي زما شيريني
نوي دلدل کيني د ژوند نخه نه کپي
هغه راينکاره کپه چي يو لار را اوځي

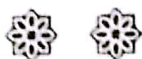

اوبسکي خو کانو کيني هم لاري کوي
خو چي نري پکيني را تغله ذره
د اوچي دم دے شوک ئي خه اونيبي

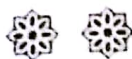

زړه مې يو درز کړي چي دکلي غريب
بکري تک وهي اور اونگوي
په نيمه شپه چرته قيامت راشي

ٲٲڪ وركول خو وي فطرت د لٲم
خداے شته ٲٲٲي يو ورخ به دي ٲٲٲي به جا
د ٲٲي لورخه فرشته خونه وي

ساه ٲٲٲي د وختا جبر ته راكاري خوك
داسي د زور سيلو را والوزي ٲٲٲي
به بله واروي د ٲٲٲم كورونه

كانٲي د غره له سره اورغروي
ٲٲٲي مخ ٲٲٲه لاندي ٲٲٲي كورونه وراڻ ٲٲٲي
خود طوفان د زره نه تاؤ نه اوٲي

تہ چي د سيند پھ غارہ کور جو روِي
دہس مبارک دي شہ زما شيس يني
خو کہ سلاب راغے تو بيا بہ خوي

بنگو تہ اوگورہ چي واگي شلوي
دکت پھ لنگہ ي بورقہ پرتہ وي
پہ يوہ خپہ گرجي پھ ٲول کلي کني

خو بنہ دي خپلہ خو وير پيمہ زہ
قا د کولال هنر بي لاري نہ کري
جو رد يوي ختي نہ ٲول لو بني دي

ستا توری سترگی خنک لهری کرمه
ما د زم په اوبو هم اووینځه
خو د لسنی داغ می هغسی دے

زره چاته سپک کرمه شیرینی زما
د راز خیره درته ما کوله
خو ستا د خولی پرغولے هم نشه دے

خوک هم د ژوند په خوږو پوه شي هڅه
نکه د کلي د تپانگي مزدوري
خه د اوږو خه د بونو اوسې

تاچي پري شل کاله خواري کړي وي
دغه تصوير ي کباري بازار کښي
په يوه نيمه روپي واخستو نن

تپوس کوه مه ، دخواني دميني
خو په سيل کښي باديوه اوخته
او ديو چيک سره ي تار او شلوه

زما په خپل زړه باندي وس نه رسي
خوچي درخمه ستا دچم په اړخ
ته د هوا خپو کښي زنجير اوتپه

تک شي عذاب د اسمانونو په لور
هسي چې هم راته سپوږمي اوخاندني
ستوري مي وريت کړي په چابک درنيا

دا د فېشن جهالت هم اووينه
ا چې الف ته هم کوټک وايي تل
د کتابونو ستال کښي گډځي مدام

خوب ته مي نه پرېږدي دتن زخمو
ژوند د احساس مي تر سحره پوري
دستوماني ويستو سزا را کوي

بي وفايي کڻي دي لهڻج شڪ نشته خو
سياه مڻي اوباسي د الفت سادگي
زر درله جوڙو د اوڙو پوزو ڪري

سمڻي ناه زمونڊ د ڀنار جينگي
که تري چاڀڙو د بوالونه تاو شي
اوخاندي زرد کور کڻي بهر ته ڪري

حُسن په لهر رنگ کڻي قيامت جوڙوي
زلفي جي واروي له مڃه په شا
دومره رنڀا شي جي نظر اوسوزي

اوس ۾ ڏسڻي ڪورنہ ناوختہ ڄمہ
اووائي رڳ ڊي ڄواني مرگه ڪري ما
جانہ! ڇي بيا ستانہ ڪيائي نہ ڪوم

تل ۾ تڀر ياسي د الفت ۾ ڀه فرڀ
بد ڊي بلا د تورو سترگو ازار
زہ ۾ شينتڻخه بنجاء اوڀر ڀه

وايم ۾ ڇي بنڪل ڊي د تندي ڪو ڀي ڪرم
زڀه ڪنڀي ڇي لهڻ د ميني تاو نہ لري
مراوي به ڇه شي د کاغذ ڪلونه

رافتہ را یاد ستاد لہجی خوابزہ کبری
اوس چہی دہر چاہیلی فون راشی نو
خدا یگو زما د زبہ درزاء تنزہ شی

شیرینی زبہ دی لاندی باندی نشی
اچہ توتی تمانچہ کمرخوی
خداے شتہ ویر پیری لہ ہاگی د پزہ

ستا د خیلوی ارمان می ہم اورشید
خوساہ چہی اووتہ دکلی د زبہ نہ
نو سرتور سر می خوشبوی اولیدی

بيدے نہ شي د بئاست رنگونه
تہ گوداگے ي د فطرت لاسو کيني
د موسمونو پيه قريبا تہروحي

يوہ لحظه جي هم هوا بسندہ شي
د زرونو شور د غوب پردي او شلوي
ما د حنكل طوفان کيني ماہ کپروہ

د طوفانونو زور پيه شامبوي
د محبت يوه نازکه خندا
له تاتري د ستره هم پورته ده

دلته خو چغی هم گونگی شی پهنوله
د'اوازونو دا وِچارِ کله به
د'خاموشی په ربه شوک پویوی

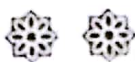

خوند کوی خومره سوز بدل مینه کنبی
چی سروی پیغلی می نامه اخلی
اورونه واخلم دچنار اوننه شم

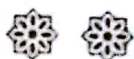

شوک به دی اوورنی دخیلی ویدی
او به خوری سرچی ازمرنه ای ته
هسی غرمبېنی د لومبېر بچیه

خداے شتہ ہیچا تہ ملامتہ نہ یرم
کہ دمہنی بہ تول روان یمہ خو
دُخیل رفتار سلسلہ نہ ماتوم

داسی دُھر ستوری لہون مہ کواہ
پام کواہ کور دی غر غندی اونکپی
اورونہ کرجی دُرنہ جامہ کینی

دُفطرت ناوی خومرہ ظلم دے دا
حان تہ غاورہ شی دُنہر پلوشی
بہ چا رنہا کپی 'خوک بہ اور سوزوی

ستا خود سری خو په ماسر گرځوي
که چنگنږي ته هم کوږدن شوي ته
په ۷ جم محلت کښي به حلوه او وېشم

بشپړازه بېغلي د واده نه ورسټو
خوند داسي واپوي تپوس مه کوه
لکه کټوي کښي چي کبان پاخه شي

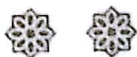

حد ماتول وي هسي ځان درکول
اخر به ماته شي يو څه به اوکړي
څو به هوا په پوکښي کښي پوکي

دل چالہ ورکپہ دا پچے غبیرہ کنبی
دخاوری خوند زما پہ خولہ کنبی دکلا
زہ ستا دکویری پہ خوبو خد کوم

اوس کہ خدہ و ایم گنہگار بہ شہ
ہسی پہ ما بانندی تہمت نگوی
خیلہ خندا دکل پہ وس کنبی نہ دہ

نولے چھی مار لہ پہ مری غلے شی
دغوبن پردہ ہی دا اواز وشلوی
ژوند گوجا کے دے د فطرت لاسو کنبی

زغملے نہ شي د حوانی زورونه
د سمندر دا کم ظرفی اووینه
په یو غور حنگ باندي اسمانه رسي

چی د بیچی ژبا رایاده شوله
زه ستا د لارو نه واپس راغلمه
بیا می حنکل ته ازمړه او شپه

مسافری دومره اسانی نه دي
چی چکرونو کبني د ژوند راغله نو
سپوږمی ته گوره نیمه پاتی نشوه

په ليرمه شپه ستاد راتگ انتظار
 پروت يم بي وسنه د اسمان د لاندې
 لارې په ما باندې چنې جوړوي

لوتپه مې مه د دلا سوچه فریب
 پروا مې نشته که له تندي مرغه
 داله غلبیل کښې اوبه مه رانیسه

چې معمولي تبه په ما راشي نو
 وښه مې ناسته د پانگ سرته وي
 په سر مې ټوله شپه زورونه کوي

د مومونو قېد کښې نه راځي عشق
که د بناست جوېن دي تېر شو نو خه
مراوي لانه دي ستا د ياد کلونه

د بناستونو ې بلا واخلمه
چې په دروغه تېرېنه لم خفه شم
خوب ورله نه ورځي بيا شپې روڼوي

ما ې تر منځه روغه رانه وسته
زه دواړو دلو خپل دښمن گڼلم
لاړ په پردي سر کښې ې سراوڅوړه

يو دردېدلي پښتون ماته وييل
ما د مراني انجام هم اوليدو
حكه ویر پښمه دخپل سپوري نه

خداے شته جي مرگ موهم ورلے نه شي
جي موشيندل سرونه، لار کڻي دحق
د کربلا تاريخه موبيا نوے کپو

راپيتوم د اسمانونو غرور
په سر مي توره او پزانده ده خو
د سر بازي لوي مي پرښي نه دي

ژوند د فریب صحرا کښې نه تېرېږي
زخمي احساس به اخر چرته اوږم
ستا د تصویر سترګه پنده اوخته

د حبس نه مړه نه شو شیریني زما
تازه هوا به اوس په کومه راځي
هاغه یوه دروازه هم پورې شوه

شیرینه دا هم اورېدلې نه شي
ورته چې وېم زما برېښي خوښه ده
زر شونډې او چې انګننه اوځي

بياي سپو بدمي تندرنیو لي دة جور
پر دة کني نغبتی پلوشی دَ نظر
زما په زرۀ باندي تيارۀ راوي

حُان ترينه تل په فاصله ساتمہ
خو بيا چي هم آرام تہ نہ پر بندي ما
زردی وادۀ شي چي تري خلاص شمه زۀ

منہ دَ طبعي کور خالي وي منہ
خه په جرگو باندي صحرا تہ دَ ژوند
باران چي راشي نو طوفان ي اوري

نور د رقيب په خوله باورمنه کوه
چرته په خر باندي هم ناستانه د خو
واني جهاز کني مي سورلي کړي دي

د پېغلتوب مي راپاري نه کړي
بلا موده اوشوه شيريني زما
چي هرو خوله مي په خوله انخي نده

د ناوي توب نخري دي نه مته
مه وينه پلار کړه د تلو خوبونه
اوس خو د شلو بچو مور شولې ته

۱۰۴

ا د طلاق د نوم نه مرگ بساه گنهي
خو ازادي ئي دومره خوښي دي چي
چرگ چي هم بانگ اووايي بام ته رسي

هاغه خوبونه ماناه لهر نه دي لا
لاس چي به تا په سينه كڅودلو
او كوركو چرگو به هاگي شاربلي

نور مې ماتم په بي وسي مه كوه
ستا په بنو چي اوښكي اوښكي شي ژوند
شغله شغله ستوري په ما پرېوي

۱۰۵

کہ ئی گوا بنونہ دَ نظر لیدے وے
نومسرا نوبہ و پُلے نہاُ وو
جنگ نہاُ یا پُلے نہ کہتے بنہاُ دے

نہاُ می رائیسی او نہاُ حان را کوی
دَ مدارِی لورده شیرینہ زما
پرے راستا کوی پرے را کارِی بیا

چی خیاہ نیوے راتہ اودرینِی لِن
نو دَ بناست سپرِی تلوار اونیسی
خانہ بدوش شی چرتہ کپہ اورِی

درېسې سيند خو چاڼ کولې نه شم
يوه د مينې سندرېزه چپه
اوبو را اوږې وه اوبو يوپه

شيرينې خومره زړه راښکون ووپکښې
تا مې مړه باندي چارېه راښکله
او ما د نوي ژوند تصوير ښکلوو

سوچ مې کاو خومره بي رحمه د ژوند
بې بوکۍ مې کړې د سيند په مينه
بيا راله يو لحظه کښې سر ماتوي

رنگ رنگ گلونه می راورپی دوخو
چی ته رانغلی نو شیرینی زما
کانو په ما پوری خندا اوکرله

خه خونددورد مینی جنگ دے کنه
زه چی تری پورته په کوته اوختم
ا د سنگی منجه ته راکوزه شوله

د فح سرخی می په اوبو لاهوشوی
داسی بدل کرم از مینتونود ژوند
که چی سرو سره پاره اوکی

منافقت د ژوند وژلمه خو
نن ځي ماشوم ځي په مخ ښکل کړمه
ما وے که مانه فرېسته جوړه شوه

د چھت پکے بي حده تيز تاوېده
ځي ورله مخي له مرغی ورنغله
مانه ئي خپلي بي و سي يادي کړي

ښه ورتا پته ده خو غږ نه کوي
اڦ د کوچوان کا کا تانگه کلي کښي
لهره ورخ شومره حادخي زېږوي

هر يو امكان هي دخيو لاندې دڅو
چې ستا اوږده بانه رابرنه شي په ما
دخپل ايجاد لاره کښي خنډ جوړ شمه

د لولکو مينې هي ژوند خاورې کړو
چې د رنگونو تماشي له تلمه
نو د بناست کلي کښي سپومات کړمه

لوبي کوه لهخې درنه غږ ته کوم
ستا د فرېب فرېب بناست نه لوکي
زه دې د ژوند په حقيقت پوه کړمه

وېم که څوک ماته اوازونه کوي
په نيمه شپه رانه خوبونه تېښتي
بيا به پيريان بوتل کښي نه بندوم

چپ ېي دسترگونه راغلي وو خو
چاراته وپل تا ېي صفت کړي دے
حکه په خپل تصوير مين شومه زه

دغي چکر خو زمانې اوځورې
ستا د رفتار غمغه نيولې نه شم
خم چرتنه ځان له بله لار گورمه

تہ چي زما پيا شا ولاړه وي نو
زه دخيل حاه نه خوزيد له نه شوم
ستا بيلتانه مي حكه ملا ماته كره

ناوي زما مانده خوشحاله خاه شي
كش چي شي تنزه مي درزاء شي دزړه
د بناپيرو وطن كني ژوند تېروم

خپله خپل خان راټولو له نه شي
د اباسين چي به هيري شي ستا
كه دي رنگونه د اظهار اوليدل

خداے شتہ پہ تا پاندي مینِ به خو
مینہ دُ نور و سره حُکھ کوم
دُ ژوند درامه کبني می کردار دغه دے

ستا لوپتې حُان کبني را نغبتے یمه
چی دُ سفر په نیت روان شمه نو
دُ هری لاری په سر تا اووینم

زه سرد لاندې راگوزارنه شمه
نن دُ ژوندون دُ کوه قاف لارو کبني
ستا دُ وجود خوشبوی رقص نکوی

خومره کم ظرفه د فطرتا ناوي ده
ته جي په ليو کښي اوبه را کوي
واخله اور تنده مي لايانه شي

وايي دخيل زړه نه مجبوره يمه
که ته مي اورته هم وراچوي نو
دواړه لاسونه به دي زه بنکوم

د سپو نه خان خلاصول گران خوندي
بس يوه پروکے ورته و اچوه نو
دوي به پري خيلو کښي جنگونه کوي

د مومونو اعتبار خاوري شو
د امتحان مرحله تيره نه ده
چيني غونزې د کابل مېوه کني

په خپلو وينو ي لاسونه سره وو
يوې ماشومې په سلگو کني وييل
توبه، نکريزي به بيانه غواړمه

زه به دخه اخه نه توبه اوباسم
يوخوا روا کارونه نه کوي خوک
بل خوا حيا راخي شرمېږمه زه

حُان به په اوبسکو کښې را اونغاړمه
د کلاب پانډه په کتو شي زما
بيا د سيند په سر هوار گر حُمه

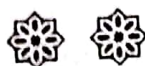

سمندرونه مې خوټکښې زړه کښې
په دې طوفان کښې چرتاه ورک نه شمه
ته مې يوه اوبسکه ليدلې نه شي

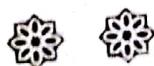

زه چې دخپل پي ژړا اووينم
هېڅ په حُان پوه نه شمه پاسمه زر
حُان د مور غښې له وراورسم

بس خو ایمان دی خداے نصیب کړي زما
زه نه ولي يمه نه پير فقير يم
زما په قبر دی ميلي نه لگي

له شخ دی د ميني په خوند پوه نه کړمه
ستا نماز بينتو ب له سره خلاص نکړي ما
پاسه د مور خواله دی خان رسوه

د لوږې تندي نه به مې شي اخر
له غې سپين بزيري مزدور ماته ويل
د لوږو گټې ته خو لاس نه نيسي

دا هم د خان سره د هوکۀ ده یوه
اوبږي. پچي چي مي په خوب اوده شي
لاړي مي تېري شي زه ساه واخلمه

وايي زه خپل پالنگ ته خان رسوم
نوره بڼي ايسارېدله نه شم
ستاسو کتونو کني کتمل شوي دي

زه له دروغونه نفرت کومه
خو له وطنه چرته او تېستمه
خلق مي وژني که رېستيا وایمه

راته د کور لاره هم یاده نه ده
تاچی ورونه د زندان لری کپل
اوس به د زړه دردونه چرتنه اوږم

خه که د شپې د بلا خوله وازه ده
خو زما لاری له راتللی نه شي
زه ستا دسترگوپه رنیا پېښم

دلته په یو حال کښې هم خپر نشته
خوکې چې له غاره د نفرت را اوځي
د محبت توره یې سر غوڅوي

راباندي پوءِ ده حڪه مخ واروي
كه خيل غمونه ي پيرزو كهل په ما
مريه له ويري خوشحالي ته شمه

تاته گناه نشته شيريني زما
كه ازبستونونه په شاشوي د ژوند
چا په توده زمكه قدم ايخي دے

يو اکائي ده ټول د مينې جهان
اوبده باننه چي اوركي پاسوي
ستوري په نيمه شپه اتن واچوي

سَاه رانده اونه سُي وِير پيمه زه
چي ستا تصوير سره خبري كوم
مانه زما د زره درزاء هره شي

خان چي په ماهسي کون کړه دے تا
انځر به خپله لاره واخلمه زه
ترڅو به تاته اوازونه كوم

چي ي د زني خال ته گوټي نيسم
شيرينه ما باندي راسره غوندي شي
وايي زه سپينه يمه توره نه يم

زما تصوير ته په ٿرا کني وائي
د تور و غرونو پناه شوي ئي خو
ستا د راتلو خوبونه اوس هم وينم

لور چي اوده شوله زما غيڙه کني
راسره غم شوما ويئل خان سره
ستا پيغلوپ راته خبري اونگري

کني نو ما به خه خه نه وو کري
خود رشتو منج کني راگير داسي يم
خوب هم پخيله خوبه نه وينماه

رب به دې روغه کړې شيريني زما
ستا بيماري که ډېره هم لويه وي
د رب د فضل وړاندي هېڅ هم نه ده

د ذهنيته نه ې خبر يمه بنه
رقيب پېچي ستا په حقله سوچ کوي نو
دا په ډېران اگريستي بلوي

زه به ورځم د حادثو مخي له
که مې د ژوند اوربشه پاتې وي نو
دا تندرونه ما وژلې نه شي

ما وِروِي دَ دروغِرتنو رِبتيا
چي په اسمان کښي بجلي پرق او هي
نو طوفاني شپه توره هم درته شي

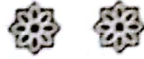

هسي نه تور مي په لمن پوري شي
پخو کورونوته هم سيب او لگي
چي د اوبو وتلو لار بنده شي

کومه ښکلا دي وايه اوسايمه
ستا انگي چي مړاوي مړاوي شي نو
د موسونونه خراج اخلي

نور دَسپر لو پيه ذکر ناهُ تپر و حُم
واره رنگونه چي راپول شي پيه حُلے
نو ترينه ستا يوه ادا جوړه شي

خه خپله لار نيسه پروا مه کوه
مانځکي چي چي د اوازونو پيه لور
نو سمندر ترينه کشتي دو بوي

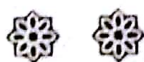

توره او ډال به غورخولي وو ما
خو چي مغپښي د حالاتو شپه نو
چاپېره پرق د اورکو او وینم

چې د بدن وړې دې بڼکل کړمه نو
بيا د کلونو بڼ کښې نه خائېم
ما لوکي خان سره والوزوي

داسې د کلي د چيني په غاړه
چې ستا بڼا ست راله اواز را کوي
زما سندرې به گونگي څنگه شي

په خاموشي باندي ئې مه تېروخه
د قريبونو مرحلې غوڅې کړه
چې زور پرې راشي نو اواز به کوي

خه شوي د کلي او د بنار فاسلي
کشمي پرانستي جينکي را اوخي
او طوفانونه سر راپورته نه کړي

نمائشونه د جلوو مه کوي
زموښ د کلي دا کچه کورونه
دي طوفانونوته د پينگي نه دي

خوک تر پنه سترگي پرانستله نه شي
زموښه چم ته د سندرو په ډاډ
هوا راوړي د لوپو سپلونه

تہ چي ريسوت باندی چہتل بدلوئ
شیں یئی دی سوچ کئی راگہر شہ زہ
دا سلسلی دی رانہ ورکہ تہ کپی

اوس می تصویر ہم پترند لے نہ شم
پردو درشلو می نظر یورپو
زہ دخیل کورپہ دروازه تہ وحم

ا د باران شپہ دی جو پھہرہ کپہ
کچہ کوتہ چي شخبده پہ تا
او تا زما د کور زنجیر شہرنگوؤ

په کور کښې اک یوازې ناستمه زه
د کتاب پانې اړوم په منه
اوس مې په سترگو شوک لاسونه نه زږدي

او وائی ستا خبرې نه ختمېږي
مور به زما میراته پاتې کړي ما
خم چې کونتر و ته دانی واچوم

بې شکه ته یې زما ولسم کښه
خوزه په لږجا هم باور نه کوم
ما د کښې لاس کښې گومنه لیدې ده

ما پيه مري دَ غوا چاره رابنكله
خوچي مي ستا اوبنكو ته پام اوکرونو
خداي شته زمانه کليمه هبره شوه

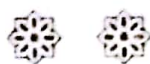

زه به د دريو پوري هندسي شمارمه
ته که د خيل مدارنه اوننه وقي
د خيل خاوند سربه دي غوڅ اوويني

وايم چي شل دزه دي زه اولم
توره چي لاس کني د د بنمن ورکوي
بيا تري د سر خپرونه غواړي ثمله

قاتله تہ کہ ما وژل غواړې نو
بښه په اخلاص راسره مينه اوکړه
زه په گواښونو درکو نه مرمه

زه په الوتې لولکې پسې تلم
لا رانيوه مې چې ازاده مې کړه
ما د مرغی خوله کښې مله اولیده

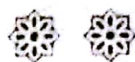

اوس مې دا خور وجود راټول شکنګه کړم
چې مخامخ پکښې ولاړه وي ته
نن مې هم هاغه اینه ماته کړه

ذري ذري شي د بنكاري تپوپكه
ساكافي اوخي له تنكو پيغلو نه
ته چي د زانو په سپل ډزي كوي

خدا ے شہ چي خان به په خامار اوچچيم
خوکه مي ياد وي د بنائست مس مني
ستا په کشو کني به کلاب نه بدمه

هرخه چي کني خو لندن ته نه خم
دخپلي مور يوي خندانه به زه
دغسي شل شل بي ايچ. ډي زار کپمه

دا ماد شاه هم معمولی خون نه ده
پیغای پی ماسسه تصویر ویستلو
گوره زما کیره کبی ریل ختم شو

کام ترینه خنکه په خفکان واپوم
لکه دیت می خان ته کاک اودروی
یوه لحظه کبی دپرو قیسه ده

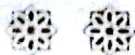

شیرینی تا پی ورته کل لپه کپو
سیند خونپه شولو په واک کبی نه ده
د کبی سره خوله ماشومان دوبوی

شنگه راغله يمه ستا کلي ته
شيريني ههخ رانه تپوس مه کوه
ما د خيل زره دپاسه خپي ايخي دي

سرچي مي غوش کړي نوشيرينه زما
وايي زه دا د وينو کښه گورم
چي د درياب اوبه ي چرته اوږي

وه لپونى له کوره مه راوځه
چاپره کلي کني سيلو الوزي
په تابه لاره کني لمن واږوي

چی ستومانی لزه ویستل اوغوارپی
هوا ئی پانپی پانپی خور کری وجود
د کل خدا هم حادشه ده د ژوند

شیرینی اوس اووایه شه اوکومه
ما د خیل زره دغل نه ربه پر بکره
خوماته بیا هم اوازونه کوی

پر بن ده بی دغسی دی خلق رقی
درته به گفت قدری چاکر نه وو
خوستایه خوله کنی هرو ربه نشه

اوس مې تنکې غوښتنې وس کښې نه دي
که تا پرې سترگې راويستلې وي نو
واړه به دومره په سر نه ووختي

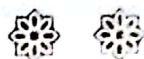

دا سادگي ئې نشي تور په لمن
گوره چې تېز باران کښې ښکلې جينې
د لويې د لاندې خان پټوي

پلار دې زما بابا ته، ښه کړي دي
که ته زما په خوله باور نه کوي
درشه د مور نه دي پوښتنه اوکړه

خبره وړاندې نه پرېکړې بڼه ده
داسې چې یوسو کښې اوبه یوځې نو
هسې نه ورستو ترې لاندې جوړه شي

تویونه بڼه نه وي نادانې جینې
که لاس او خپه دې لږه هم شي خطا
بیا به دسترگو لگېدو نه اوځې

د کلي دا دستور چې خوښ نه شولو
بغلې کتوي په نغري پرېږدي او
د کاوڼې کره تنور لمبه کړي

آپي انگن کني به چرقاو کوو تا
او زه به تاسو ڪره درغلمه
نو ڄومره ختي به تري جوڙي شولي

په زره کني خان سره ڪرم ريمه
دي کني به خاوري سترگي ورشي زما
پالنگ چي ٻوله شيه چغار کوي ستا

خاوري ڄوڪ پوءِ شي به خوندونوڏروند
زمونن وطن کني چي سپرلي راڻي نو
لوڙه دميني به اوگو سورة شي

دَ سِيخكو غوندي ژوندون دے زما
توره تياره کني پلوشي وشمه
دَ کلبدنو لاس کني اور واخلمه

نن يو سپين بزيدي په ژراکني وييل
لونه مي تبتني ايسار پني نه اوس
بيا به طوطيان په کور کني نه سامه

خاوري به وده زما قام اوموي
اونه چي هم دلته راپورته کړي سر
زلي يي شانگي په تېرونو وهي

لاخو دي ستره جي غريدي نه دي
دڙوند رنده به دي هوار داسي ڪري
دا ستغي سپوري به له تاهري شي

دڙوند يوي غري دي زور اوبه ڪرو
دا حادثي خوبه راجي او جي به
او لاخو ستا دڙني خال تازو دے

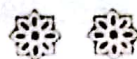

يو د اتيا ڪالو سپين ڀيري بودا
گوري په دش باندې بر بندر فلمونه
اوناست دے لاسو ڪني تسبي اروي

اوس چي د سيند په غاړه ناستايمه زه
اود او يو چي راتاؤ شي له ما
وايم که ستاد زره درزء مپزه شوه

سترگي چي مانه اړولي دي تا
زه د ساحل طرفته زور کومه
خود درياب چي مي خان سره وړي

نن خو مي ټول بدن دردونه کوي
شيريني غبره کني مي ملک اونيسه
که ستومانۍ مي د وجود اووتي

تہ کل فروشه ، زہ مین د کلو
ستا او زما نظر کنبی دہر فرق دے
تہ بہ شیلی زہ بہ شیلی ہسی تم

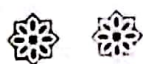

اووایی دا فضول خرچی نہ منم
ہاغہ مہرمن مانہ خفہ دہ بہ دی
ہفتہ کنبی دواہ ورچی یا پچی خورم زہ

سادہ جینی ہسی خان ولج خوری
ہغوی د شعی وجود خہ اوزغی
خوکچی بہ کلی کنبی سکارہ پتوی

پيغلي زلمي د ښار د پارک په خوله کښي
خومره دخپل مقام نه لاندې راځي
چي د موټر توري شيشي خپروي

لصحنه د ژوندون غوښتنې نه پېرني
خداي شته چي سل کاله په درستو لارو
موبن چي يوه گڼټه کهږي وړاندې کړه

دا بي حسي به مانده ساه اوباسي
د ژوند احساس پکښي غورځنگ نه کوي
ستا د خواني تصويرونو په خوب او ده دے

رو رو می تانه اعتبار پاسیده
ستا محبت هم اخباری بیان شو
د پروف خامی پکنی بلا دبری دی

د ژوند په داسی مرحله کښی یمه
هر یو ماشوم چی راته اوغاندی نو
زما پری مینه د چو ماته شی

چی یو طوطی می بند یوان اولیدو
ویدل می گسرجور په پنجره کښی شومه
رب دی وزری د چا نه پر بکوی

چي پيه اسمان گوري وريجي راشي
ماته دهاغي چم قيصه ياده كري
چي اوسيدونكي ئي سلاب اوپري دو

خداي شته دگور مي دروازه نشته دے
خوزه راکس پيه دي فريب کني مه
چي هوا کاني ماته ور ڊبوي

زړه مي درزبني چي ئي اونه وينم
د سميته اود نعمان مينه مي
په خيل حسان باندې هم ماته نه شي

په خیال او باسه ستومانې شیرینې
خه بی حجابیه دې دنس پلوشې
ستا تصویرونه په دیوال جوړوي

درنی ورنگی په اسمان شوی خوری
اوس د خنک نه په تلوار راوځ
دلته د تندر غور زېدو ویره ده

اے د رنگینې لوپې مېرمنې
ته چې اودکې او سیلې والوزي
وېم که هندو رانه کشمیر یورپو

دُ گو درونه دَ بناست بلبله
چي دُ اوبو خاڻڪي را اولي په ما
نو چارچاپس په کلي اور پوري شي

ته که سوره شوي د هوا په اوکته
خو د اثر نه مي وتلي نه شي
زما دُ اس رفتار به تالاندي کړي

زه چي سرتور سر جينگي اووينم
په زړه کښي حان سره کم رېبمه
د وخت طوفان به مونږه چرته اوږي

مالہ زما د سوال جواب راکرہ تہ
مہرمنی نیت کہ دی صفا وی د پیر
بیا یہ وینتو وی حضاب نگوی

تاچی زما یہ لاس دستخط کرے وو
داسی شو وراں نکہ دریا ب د کلی
کچہ کورونہ یہ ابو لاهو کری

خان می یہ اور پوری نیولے دے بس
کہ زما سوی مخ تہ پام نہ کوی
ما سرہ ہنچے نشتہ ثبوت دمینی

ميوڻي ڏڙي مازينگر ڪر مسه زءُ
 نا ڀڄي سڀني پوري راجهت ڪر مه نو
 پوءِ لفظ ڪنهن ٻوليءَ ۾ ٿيڻ شوق

غم زما زيراءِ داسي ڇوڙي نه ڏي
 وڃي مڃي خان باندي خوار ڪر ڪوڙي
 خو ڏهندا هنن مڃي زده نه شونو

دغه احساس به به ڀڄا اوڙي ما
 پيڳلي ڀڄي هي هم تندي ڪروي
 وليم ڪه ماڻه سلامت ڪوي

اوس که زه مرماه خو خوابزه به و بشم
يوئ کمزوري د انار اوئي نن
يو زور اور طوفان په شامبوو

نن مي جور بله خوردکشي اوکرله
ستا لويپتي نه چي مفلر جور شولو
زما شمله توره هم هسکه شوله

دغه علت به تربنه خنکه اوئي
د بيداري نغمه چي وایمه زه
زما د قام زلمي په خوب اوډه شي

دَ کَانُو بِنَار دے گورِ پامِ بے کوی
بیا بے خیلِ حَان راتو لو لے نہ شَم
سَتَا دَ سَنگَارِ آسِنہ ماتہ نہ شِی

دا خیلِ بِنکَارِیِ فطرتِ بے ما رو بوی
چرتہ چِی اووینمِ روانِیِ اوبہ
وہم کہ پے زانو پسی مندی و ہم

گوتی بے مرو پری بیا، خوہتے بہ نہ وی
زما رقیبِ دَ اوچی دم دے گورِ
وہ لوکی پے فاصلہ ترِی اوسہ

ژوند د بقا د اندیننو مپوه ده
که د تخلیق شعور بخښي نه لري
نو چرکه ولي په هاگو ناسته وي

د موسمونو جين اوخوري جوړه
د ښار پخه بنگله چې ته پرېږدي او
د کلي شاره کور ته ترې کډه کوي

نور د کبيل تارونه مه خوروه
زما د ژوند تصوير ترې نه سازېږي
ستا د تهذيب رنگونه ما اوليدل

د کانو بنار دے گوری پام بیہ کوی
بیا بیہ خیل خان راتو لوے نہ شم
ستاد سنکار آئینہ ماتہ نہ شی

دا خیل بنکاری قطرت بہ ما دو بوی
چرتہ چچی اووینم روانی اوبہ
وہم کہ یہ زانو پسی مندی وہم

گوتی بہ مروپی بیا 'خوہے بہ نہ وی
زما رقیب د اوچی دم دے گوری
وہ لوکی یہ فاصلہ تری اوسہ

ژوند د بقا د اندیننو مېوه ده
که د تخلیق شعور بڼې ته لري
نو چرکه ولې په هاګو ناسته وي

د مومونو جیب او خورې جوړ
د ښار پنځه بنگله چې ته پرېږدي او
د کلي شاپ کور ته ترې کډه کوي

نور د کبیل تارونه مه خوروه
زما د ژوند تصویر ترې ته سازېږي
ستا د تهذيب رنگونه ما اوليدل

له دي ولسونونه بهر را اوځه
لاکه خبرې ئې زده کړې نه دي
د خارونې مخوکه مه پرېکوه

حې په خټکل کښې په ماشپه راغله نو
سپوږمې د اوتو مېنځ کښې خاپه کړلو
خان ته د چاسترگې را يادې کړمه

خدا ښه زما دغه مطلب خونو وو
ما چې در ياد کړو دشکڼو امېل
په تا نرې نرې خوله راغله

ستا صحت کني مي خيل خان کانہ کپو
لاس کني مي هڻي نشتا شيريني زما
تا له گجري له کوي راورمه زه

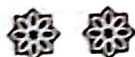

ستا سادگي مي ژروي . لپوني
ته له هغوي نه دخير طمع کوي
ثوک جي مدام کلي کني سپي جنگوي

د انتظار لسي قیامت وي کلي
زه داسي خاشکي خاشکي ويلی شومه
لکه کلاب جي ثوک په اور اونيبي

چي ۱ زما دپاره کور پرېځ وو
۱ لپونۍ دومره بي وسه شوه چي
زما کتاب په کبابي خړشوي

د دواړو روغه اوس بلاگرانه ده
لاره د ژوند ترې بيله کړې ده ما
وخت په يوه ځي زه په بله ځمه

نن يو بوډا ته ايسني اوويږل
ستا د غوږونو وينسته هم سپين شو خو
اوس هم د پغلو په خندا تيروي

موبن د صحرا فریب کښې ژوند تېرو
خاوري سمون او خوري کارونه زمونږ
ناست یو مدام له شگو پرې غرو

نه زور منو او نه زیاتے کوو موبن
واوره د امن پاه فریب کښې ورکه
موبنه د باز مښو کې نه پرېکوو

تازه تازه وي د دالان سپوري ته
پازه ئې مراوي کړې د نس پلوشي
پېغلې زمونږ د مني پلانته غوندي دي

بنکاره کوم ئی دَ حوانی رنگونه
زه دَ فطرت ناوی دَ لاسه نیسم
او په دولی کنی ئی دَ خیال کینوم

شیرینی گرحم دَ کلام لارو کنی
چی ستا دَ ژوند غری را یادې شي نو
دَ گورو اونو بن کنی اور واغلمه

اومنه سر به دی دَ خپو لاندی کړم
په لږڅې فریب کنی راگېر پېسه نه
زه دَ مارانو نسل بنه پېژنم

که یو خو ورځی وی برداشتا به کرم
زه دومه لویه سینه هم نه لرم
چی تل به ستا ماشوم له پور وړکوم

زه د گناه بازار ته هم تلے وم
خو چی د مور او بڼکی رایادی شوې
توبه می او ویسته واپس راغلمه

لار پکښې نه موی د نهر پلوشې
تازه هوا پکښې بڼې نه لگی
د ژوند په داسې تانخانی کښې اوسو

زما پيه تشو کتو اور لمبهه شوي
خو هاغه دخت کښي د پښتو چرتوي
د تبار درزيان پچي درله ناپ اخلي

د ابادي پکښي درک نه نكي
د سر مخانو اوازونه اورم
په ما پيه داسي خاڼي کښي شپه راغله

اوس زه د کلي پيه ناموس باندې مرم
ما پچي مي لور ښکل کړه په دواړو مخو
يو د رڼا سلاب کښي ورک شومه زه

د پلوشو سفر دې وړاندې چې خو
د بناستونو د سپوږمۍ انتظار
زما په مخ توري حلقې جوړوي

ستا په یادونو کې مې ژوند خوندي شو
دا د دریاب د سر نقشونه نه دي
چې حادثې به یې د خان سره وپري

شیرینې ستا خوځلوې خونې وې
چې خپلې بدې ورځ ته اوگورمه
نو زما سپوره نمرۍ هم اونخلي

هڻي پابندي جي ڀي تانه ٿي ٿي
مخ ڪنهن هڻي روتائي دي ستا
ته د خاوند ازاد خيالي يورلي

منم جي ته ما سره مينه ڪوي
خوزه دي بيا هم خيلو نه شم
ستاسو د ڪور چار دي واري نشه دے

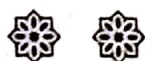

هڻي ازادي راتہ حاصل ٿي نه شوي
وضاحتون ڪنهن موڙون تهر شولو
مون نه ڀي يو بل اعتماد نه ڪوڙو

پيغلي ويئل خيلو همزولو ته نن
چي د بنگاري دسترگو شمع مره شي
هله په خيل پالنگ کيني خوب او کومه

ته دکالچي يوه ساده پيغله ي
زه خوشحالينم چي نزدي رانجي خو
خه! د بابا پوزه دي مه پرکوه

د بنار مير مني ته خبر ي که نه
ديو مزدور سترے ستومانه وجود
خومره دمه شي چي ستا کوراويني

چي منڊي ترپي مي د ژوند سترپي ڪري
سترگوته ستا تصوير را ورا ندي ڪر مه
زه د وختو نوله چڪر نه اوڻم

اوس زه پنجهل ڀه خان شڪ کومه
ٻول رانه وائي بد عمله ئي ته
ميني زما د جي ڪونه ورا نه ڪره

ما دي ڀه سر لوي دعوي ڪري وي
خوتا زما د لاسه لاس رانگلو
اوس زه ڀه کوم تاخ ڪنڀي هاڳي واپوم

په شرق دې اولگي رسمونه د بنار
چې د کسري کړکي مې بېرته کړله
ما د هوسۍ کتې کښې مېلو اولیده

خومره بسياره د د درياب د مينې
وېم که ما تخت د سلیمان قبضه کړو
پېغلي چې تا ماله تپاڼي را کړله

د يوې پېغلي بې وسې مې وژني
تسده ماتېږي نه زما د نظر
ناوې که ټوله د کالو ډکه شي

ته راته خاندې خوشيرينې زما
د ژوند له خپس نه مې باور پاسوي
ستا په کښو کښې چې کلاب مړاوي شي

د هر سپرلي د موسدونه منکښې
موښ د نخر د اونوگر کپه وو
ددې سرک غاړې خالي ولې شوي

بوج چې دې لب هم په اوږو پرېوځي
لکه د چرگې اواز نه کوي
ته د تخليق عذاب زغملې نه شي

واورہ راغلی چي ساخنہ لہ ئي تہ
سترگي لہ تانہ حُکہ نہ اوباسم
چي دغہ سترگي دي ويستل غوارپہ

زر دہ چي شاري شي ججري د کلي
اوس کہ زلمي چرتہ يوحائے اوينم
خپلہ درنہ او د بل سپکہ وائي

سرتوري مہ راحہ زمونن کلي تہ
تا چي پہ کومہ زمکہ خپہ اينچي دہ
هلته د خلقونہ جاي اوتني دي

دَمرگِ پِه خوله باندِي دَرُوند زِ پَر دے
هَلتہ چِي ستا سرہ انگی اوبوشو
دلته دَکانو نہ شغلي اووتِي

دَ بنارِ بي حسہ مرمريني پيغلي
کلہ چِي ستا بدن خوله اونيسي
وہم کہ شوک بُت دَ سومات لاسبوي

يوِي بنارِي راتہ سگوکيني ويئل
تاتہ زمونزہ دَرُوند پتہ نشتہ
لہرہ دَ بنارِ جيني خرابہ نہ وي

د سمندر چيپي شماري دي چا
زما د غم مانه تپوس مه کوه
چرتاه حساب کتاب کني تهر نه وځي

اوخاندي ماته، لپوني اوواځي
حان د ژوندون سختو ته حکه نيسم
د غره لمنه کني چيني را اوځي

د احساساتو ژبه مه کونگوه
د خوشحالو اظهار د حان دپاره
دا گدا کافي ضروري نه کني

حُان مې د ژوند پيښره کښې بتدليدلو
چې د وجدات دروازه بهرته شوله
ما د زرگونو کالو لار سر کپله

څنگه به حق د چارالاندې کومه
ما د رېل گاډي د پايو منډه کښې
د يو مزدور د سر ټوټې اوليدې

جوړې زما ضمير په حق اورسېد
گوره چاپېره اذانونه کښې
خو د خپل خاڼې نه هډو برق نه وهم

خوئی له ئی نه راوړمه وېزم کوی
تا پچی د سود په مال خیرات کړدے
په ما حرام شه، د خنزیر غوښه شه

لصی بی حایه اندینو او خوړی
گنی نو ستا نه گیس چا پد شین نی
قلا هم تا وده او رنیا هم شته دے

تبه که ستا سر ته ختلی نه دے
پر بنده د مینی په جواب کینی به تا
د خیل کا کا زوے ته کنخل نه کول

اُف خه پپه پپه شپه شپه دايي
د هايگو نوئي جواب نشته دے
شوکر دي اظهار غوندي غزل اولکي

لهره موقع د لوبو پوقونه وي
کارچي وران اوکري نو نخري مه کوه
لهي نه تاله په مري غله شم

زما ناموس له هرڅه مخکې دے نو
خپل قامت پروا دي هم او نکره
دا ي په کم فرم کني تصوير خايوي

ما درته خپل خون درېڅنبلې دے خو
دومره را اووايه شيرينې زما
ته مې د ژوند جواز په خه رد کوي

خه لېونټاري خپله لاره نيسه
ته ورته مخکې ورستو کېږي خله
سپي به په تا پسې زځي اوشلوي

چاپېره کورم او قدم اخلمه
زه د ناموس ساتلو غم کېږي مدام
تل د بنکاري دسترگو لار خارماه

ستا شخصیت د او بو جگ د منه
خه که دخیل فاوند ناموس نه شوې
بیا اخر بنجه خان ته وای په خه

ا چي له ورايه به ي زه اوليدم
او ناگهانه به ي خوله گونگه شوه
اوس د طوطي په شان خبري کوي

ویم که شوک ما باندې کورې وروي
د پستو بنجي چي اووینمه
د دگدگي د پاسه خپې وروي

منم زما د سوي مخ شيريني
بيني په تا باندي اشر نشته خو
هل دي په لاس کيني پاني پاني شولو

يو پنجابي راته پغور کوو چي
ا پيننه پغله مدام ما سره
د سيکس موضوع باندي خبري کوي

پغلي چي نن ستا د رشل مخي ته
ماتي ژرندي دي د بکسونو پر تي
چا جوړ د خپله کوره غلا کړي ده

د کائات د زره درزاه يمه خو
چي ستا دسترگو رنابي ته شي
وايم که غار کني د تير و بندي يم

گو تي چي شمارمه په سوچ کني ورک يم
شيريني ماته لپونه مه وايه
دا خو زه ستا بي وفايي يادوم

ستا د فربيا له ژوند نه مرگ بشه گنم
د سمندر چيو ته خان سپارمه
خو د کاغذ کشتي کني نه کپمه

دَهاڻِيڪو ناوِي خبره واوره
اوڻڪه زما دَ بدن ٿوله وينه
تخو زما قام ته اورڪي پرڦوه

شِيرِينِي رِي دِي پِه امان کِنِي لره
ستا به دا اوبسڪي له بنو اوچي شي
خوزه به خاڻڪي خاڻڪي ويلي شمه

دَ موضوعاتو لهنڻي ڪم نشته خو
ستا دَ بناست لهنڻي نه پر پر دمه
په ژوند دَ ميني حكومت غوارمه

دَهر ماڻه نه پس دعا غواڙي دا
ماڻ ٿي ڪڙي ربه دَ دينهن لاسونه
زما جانان ته ڇي تاوان رسوي

واوره دَ خور او لور ناموس سامه
بيا داسي ما ياندي راپيٽه نه شي
گني نهنه ڪني به دي سر پورته ڪرم

دَ بنار او بو درنه لشه او وپسته
شور ڇي شي ساز، په سورپه ننوڻي
تاخو دَ سر دپاسه سر نه منته

اوس مي ٻه سترگو باندِي بنه نه لڳي
ستا خانگيدلے ٻرتو غاينِ خاورِ شاه
دُ مڃي سرخِي دي ٻه اوبو يورِي

ته جي ٻنهي ٻنهي خبري ڪوي
زما جانان زما نياز بين چيه
وڃي ٻه دوارو مخو بنگل ڪر مه تا

اوس راتہ خيل زخونه بناي خله
جي ٻه يو هائے ڪنهي گدو وڃو جوشي نو
بيا پڪنهي لهر شوڪ ٻه غونڊر سکو لڳي

اوس به سنکار له دحان چرتہ درومی
تاچی پہ کافی زما مے ویشتلو
نو اینہ دی دکور ماتہ کپلہ

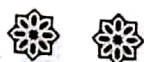

پوزہ دی پری مہ شہ دقام، لونہ
داتہ دکلی پہ دی شاپہ، لارہ
اووایہ لہر مازیگر چرتہ زغلی

د ژوند دہری کشالی سمون وی
لن بہ دی ماتہ انتظار کپے وے
دومرہ دکوے توپ ضرورت خونہ وو

اسمان ته رسم په غورخنگ د ميني
خان راته خدايگو شاه زاده بنکاره شي
ما چي شيرينه په پندروس اولي

دغه شعور ورله ورکړه دے چا
بنکاري چي کوته په کوترې کېږدي نو
په شي له اونونه مارغان والوچي

مادتاوان سوداخونه ده کړي
ورک چي د زلفو په خنگل کېږي شمه
د بناستونو خزانې اوموم

دَ بِنَاؤُتُونُوخُوبُ كِه لِهْم اُووِينِم
دَ اَزغُو تَرخِي اُوْبِه اُوْحِكْمِه
لِهچ دَ حُوَانِي پِه خُوْبُو پُوکُنَه شُومِه

دَ مَوْرُولِي جَذِبِه دِي سَتَايْمِه زَه
تَه چِي پَرْدِي مَاشُومَانِ هِم اُووِينِي
سَتَالِه سِينُونِه دَ پِيُو دَارِي اُوچِي

دَ کُور کَارُونِه دَرْتَه پِنْدِ پَرَاتَه دِي
غَرِيْبِه پِيغْلَه چِي سَنگَار مَه کُوه
سَتَا پِه قَسْمَتِ کِنِي شَاه زَادَه نَشْتَه دَ

خه ناروا پېغله ده ماته وايي
ستا په سينه به لگوم منگولي
خو داسې کلک رانه مروندمه نيسه

زېږېږي زېږېږي، سلگي سلگي شيريني
ما د پيشو پنجو کښې خوب ليدلو
چې شرمخانو راته خولي وازې کړې

ستا د رښتيا خبر و تاب ته لرم
نور درله مخي له درتلي نه شمه
زه به د کوم کوم سوال جواب درکوم

اوچ تار به ستاپه بدن پاتي نه کړي
خومره ويرې پې په خان خورم خودې نه
يو خو شېبې کپته شېبې دي بهر

مينه رينبيا د بدن وينه اوڅکي
لا ستاد کور مخي ته ناست نه و مه
زره مي ستومان خپي مي مېرې مېرې شوي

خه ليشتيکې مخي دي ورک شه زغله
ا د چينار چينار قامت مېرمنه
تا په کشوکيني او نژانده نکري

زهٔ تقدس دَمِينِي نَهٔ ردِ کوم
خوما چي چا باندِي باور کپے دے
هغه مي سترگو نه رانجهٔ اوپري دي

بُتَا دَ رنگونو زمانهٔ دے پکار
زهٔ په ستاينهٔ دَ کلي خهٔ اوکرمه
چي خوشبوياني رانه لار بدلوي

تورو چو راکبني لشي پرينجي دي
اوس چي اوږدهٔ بانهأ رابرندي شي په ما
زما بدن باندِي وينتهٔ اودروي

خاندی خوایزه خوازه را کوری مدام
دوه قاتلانی دی راچی راپسی
حان له دچاپه توره سرغوش کومه

د سترگو تور دی د غزل مطلع کرم
داسی راپول راپول تقسیم شومه زه
لکه د کافی په منج نیم شومه زه

د آرام سپوری می حلواق تپروی
چیره که اونه د صحره گوره ده
د ژوند په لاسو کبې د مرگ توره ده

اوسا هاغه گور سپور د شال چرتہ دے
چی ستا یہ مخی، زما یہ زرہ مہشتہ وو
اووایہ ستا د زنی خال چرتہ دے

ددی ماحول جادو کینی گہرہ نہ شہی
چی دہوا رفتار کمپنی دلی
رو رو چپی د سمندر تہزی شہی

راشہ یہ ساه ساه کینی ہی ستا میندہ
ستا کہ باور نہ وی زما یہ ژبہ
زما د زرہ درزاد تہ غوب او نیسہ

اوس د سکنی ما بنام تصویر جو پوم
چی ستا حوائی تہ در نزدی غوندی شوا
زہ د لمبی د سر لوکے غوندی شوم

ستاد بنا ستا خامار چیلے دے جور
کئی کہ زهری پہ تن کئی نہ وی
د اباسین پہ خولہ کئی کنگ وی دے

سیلی چی کلی کئی راوالوتلہ
چرگو وزرو کئی راہول کپہ بی
ژوند د نسلونو د بقا نامہ دہ

خفه په خپله تنه ای نه یمه
خو ساه مې اوځي چې د کور او نه کښې
زه د مرغی څخه یوازې وینم

د اورینتېل بلاک په اوږد لان کښې
زه چې په هری زاویې گورمه
د قاتلانو سترگو شیش کښې یمه

د غم چې د سړي مخ وړانوي
د یوې مور ژړا لیدلې ده ما
اوس د مرغانو څخه نه رانیسم

زما 'اواز به دي زرهه ٻٽي اوچوي
ما په شو کيس کښي اځودلے نه شي
خه ويکوريشن پيس خونئمه زه

سم راته بنکاري د پښتون پچي دي
اول دي ماته رابره کړي او
روستو بيا راشي تا په شا تپوي

زما د مرگ نه سترگه نه رڼي خو
چي حادثي لاره کښي اووينه
نو د جهاز نه په چترۍ دانگمه

لکيا وي ٻوله ورڻُ ڪارونڊه ڪوي
خو دَ جُذبو ٻه ٽيه نه پوهينِي
ما دَ رويوتَ سره وادهُ ڪرے دے

زما ڪتاب ٻي جينڪي اولوي
اوواڻي دا زلي به چرتاه وينو
دهُ خو زمونڙه نه ٻڙي ويستي دي

لورڙه دَ مينِي ٻه مري غلي شوه
ماتھ ٿي سپوره ڊوڊي ڪنودله
بغلي پڇيله ٻراڻي اوخوري

شیرینی مه خه دغوبل فچی له
بچی له منگه ترینه خان اوباسه
چی تماشگیر د تخنی منی نه اولی

د ژوند پایه خه ناروا تیزه ده
دا هم زما دوه تصویرونه دی خو
دوارو کبچی هغه مناسبت نشته ده

رانه به ساه دپره په سخته اوچی
وژنه چی مانو دینا است مبرمنی
بیا دکلونو والی مه راکوه

په شرق دي گټه او تاوان اولگي
د کله وږمې چې پکښې اور اخلي
داسې وطن دي په سېلاب لاهوشي

زما سينه کښې ئې خپل سر پټ کړلو
زړه ته مې نوره هم راجخته شوله
وييل ئې مه خه ما پيريان ويروي

دلته دهر چاپه تندي گونجې دي
ژوند ته هډن چې د خندا وړېځي
زه د کاغذ کلونه هم ښه گڼم

ا کہ ہمام دے کہ سعود، اسامہ
کہ فائقہ کہ ثوبیہ کہ سعد
تول می دمینی د اسمان ستوری دی

د لوئے قدرت مالکہ ما او بختیہ
کہ ارادہ می نہ وہ جرم خو دے
د خپلی مور غابین شہید کرے دے ما

رانہ غزوة د بدر ہیرہ نہ دہ
کہ اخیری سا کافی ہم اخلماہ
زہ بہ د خدائے لار کبھی جہاد کومہ

زہ خیرہ پرخ نہم خوشخہ اوکریمہ
ستاپہ لاسونو کنبی چینی اونشی
پہ خیلہ مور ہم گوزارونہ کوی

چہر لوئے کراؤ غواریو والے دسوح
خبر کہ می بنجہ پہ مزاج نہ رسی
زہ خو لا مور ہم پشندلے نہم

زہ دخیل قام دانشوران پشتم
زما پہ سوال بہ غلی پاتی شی ہول
اود سگریتہ نہ بہ لوکی پورنہ کری

۱۹۴

درتہ چي کورم د خالونو پيه داج
د اوښکو زهر چي مري پر سوي
اسمان د ستورو ادبره خونه ده

کم اصلي بنجي نه دي اوساته رب
خدائے شته که مړه ئي کړي خونه سمېږي
د سپي لکي به د چا پلاد نېغه کړي

ما چاله سترگي توري کړي نه دي
پېغلي زما پيه لمن داغ لکوي
رانجه چي پوري کړي نو ژاري خله

پېغلې وييل لارمه ډوبه شومه
زړه په چا سېزي د موټر مالکان
بيا به زه لفتې د چانه نه غوارمه

دا حتی بڼه د غاړې غور شي زما
سنگسار سنگسار مې شي احساس د وجود
زه چې ماشوي لور له پېرې ورکړمه

ماتم ماتم شوه د ساحل سندره
زما جونگره جور سېزي ده چا
ما د درياب په سر ايرې اوليدي

رانه خوبونه تبتولي دي تا
داخه پيريان درباندي ناست دي اخر
په نيمه شه جي ستانه چغي اوچي

حڪه زه ستا په خوله باورنه كوم
كه تاته ياد شي نازيني پيغلي
تا به ميركاتو كيني تهگي كوله

بي حايه ويري مو خواني خاوري كره
سرتنه رسيني نه كارونه د ژوند
پيغلي راحه جي دواړه مينه او كرو

منم خوبزي اوبه دي نه مخ سپوري دي
خو دي پراوته د راتلوننه وړاندي
دېر مي دخپله خانه اور وپسته

تاچي زما تصوير په مخ بنگل کړلو
ويښي مي ټول بدن کښي جوش او هډه
سمندرونه مي دخيال سپوري شو

په شوکيرو باندي ستومانديو اوس
پکاه مو ټوله شپه خبري اوکړي
خو پت مو اوساتل د زړه حالونه

ستا په لمنه باندې داغ نشته دے
دا خو سپوږمۍ خپله خو ايني تاسره
يو خو ساعتہ امانت ايښي ده

د گوگرد پرېشر دې سپوا دے بلا
ساده جيني اور ورته مه تنزوه
په جم کا وند کني چرتہ بم اونچوي

زه پي و سي باندې يقين نه لرم
د خپو د لاندې به ئي زمکه خو وي
که د غريب په سر اسمان نشته دے

پنڱلو سيند و نوتہ منگي مه اوري
خوک ساه لرونکي ئي ڊوب کري دي جوڙ
دا جي اوبه بور بور کي جوڙي

جي پرسيدلے مخ زما اوویني
نو په خندا اووئي ژاري خله
راخه جي زه درله ژبي ماته کرم

د بد نصيبو په دي وران کلي کني
مرغان جي جالي جوڙي شيريني
د طوفانونو علامي بنکاره شي

دَهرِ يو کُل دَ زِرَہُ سَندَرۂ يَمۂ
دَ خَيلِ اِحسَاسِ بۂ دَرتۂ خۂ وِ اِيمۂ
سَ تَا دَ سَاکَانُو دَ وِ مَونامۂ دۂ

چي مَندِري تَري هِنکامِ جَوِري شِي
خَوکِ بِي کِنَاہِ پَکَنبِي پۂ سَرِ اوکِي
لارو کُوخو کَنبِي دَ زَيفِي مۂ کَوۂ

تور و شَپِلو نۂ چي لَوکِي پورۂ شِي
وِ مۂ کۂ وِ رُخِ مِي دَ وَاَدۂ دۂ کَنِي
نَما يارانِ ما پۂ پَالَنکِ خَپَرَوِي

جوړ په دې کلي کني سري نشته د
چي د چا خه زړه غواړي هاغه کوي
چرکه يانگ او وائي چرگ ها واچوي

زما سندرې خوندي کړي دي چا
هان نه بلا په فاصله پروت يم
رانه نژدې نه شي ميراته به شي

زه په خپل هان کني راټولېن مانه
نن دې جوړ خوب د پېغلنوب اولیده
ستا په بدن کني سا جامې تنگې شوې

د حاسدانو په زړه او بلوه
گورويده، هرڅه چې وي، غم مه کوه
او خاندۀ کلکه راتر غاړه وځه

دا د قيامت ورځه چې هم نه ده نو
چا جوړې زمکې ته خبرې کړې دي
گنې تو مياندي خپلې چې ولي خوري

ستا د پېننې بو شرنګ چې واورمه نو
په نيمه شپه دکټه نه پاسمه زه
او د چيني غاړې له خان رسوم

دې کښې زه یو منطق لهم نه مننه
اومنه دابه زما وهم وي خو
زه هندواني سره شوملي نه حکمه

د سامري نسل اوسپنې دې
که ئې په خپلو سترگو هم اووينې
د شخړې اواز پسې به غوږ نه اوړې

دنګې خوانې دې د اسمان څوکه کړم
چې ابوالهول ته مخامخ شومه زه
نو ستا عظمت راته راوړاندې شولو

حُسن په پانو کښې رانگارمه نه
ستا تصويرونه په کلدان کښې بڼه
خه لېونۍ زه په اليم خه کوم

دا خوب به نه وينې چې بڼکل به شمه
له خانگې خانگې چې مې الوخوي
يوه مرغۍ يم پوره سپل به شمه

زنخېر موکے، موکي زنخېر اوخوره
تعبير مې خوب، خوب مې تعبیر اوخوره
نن دي ويتو رانه تصوير اوخوره

راخه که سخی گنی په مخه دی بنه
دومره می زور په زړه کښې پاتی نه ده
پچی اوس په زه تاته جوړی نیسمه

په خط کښې لیکي جوړی هره دی کرم
بلا زورکے یم د مینې تې
راشه زما دواړه وځکی اووتل

ته په خوراک کښې ولې خیال نه کوی
لاخو د شپږ میاشتی هم نه دی شوی
ساده واده جوړه په تاتکه شوه

ستا په جولي کښې په خواږه دراولم
دا ستا خوایي که د صحرا تنده شي
نوزه به اونه د کجوري شمه

خه که يو خک کړو د ژوندون حادو
زمونږه زمکې، اسمانونه بيل دي
تاسو خبرات غواړي مونږ مينې ويشو

راسره دومره مينه هم مه کوه
شوک چې له کوره په سفر اوچي نو
بيا په مړه کېده خوراک نه کوي

شیرینی دهر زریه واپس راشمه
داسی بنو کنبی اونیکی ماه خلوه
داسمان ستوری درنه غلا اونگری

مینہ تر منگه فاصلی ورکوی
چی د پسر لو پیم کنبی ساه واخلمه
ستادیدن ویدی می خان سره وری

کتابه په هر حال کنبی لم ستا برخه ده
تول عظمتونه داسمان لاندی کری
چی ستا رابرنه بانیه وسله غوروی

مینه دَرُوند هر ه تیاره تمبوی
ستا دَ نظر مسکی مسکی پلوشی
ماتہ پہ لار کنبی اور کی پر قوی

دلته دَ وینو سلاب و لی راشی
ددی وطن و بدمه و بدمه خاوره خو
مدام کلونہ دَ جامبیل تہو کوی

تہ دَ کلاب دَ کل بناست ستایہ خو
ستا اشکی جی پر خہ پر خہ شی نو
داره سپری درتہ پہ خو پر پوی

ستا اواره زلفي ڀڄي ٽڪ ورڪري نو
ڍڪ شي له زهرو نه وجود دکھوا
بياڇي ڇوڪ ساه اخلي نوسا ٿري اوڻي

ڊپر سر ڀسنده ڄنگيالي خلق دي
اوس که له تندي مرمه مردي شمه
خوزه ددي کلي اوبه نه ڄکمه

زه بي گناه چا سره چيرنه کوم
تاکه لکي بيرة کري نه وه
نو داگريوان به دي شلبد له نه وه

ستا دَ بدن خوله دي اوبهپني
خه که اسمان درباندي اور وروي
خو - نخ پوڊر به رانه پوري نگرې

راپورته کبزه چي انگن ته اوځو
راخه باران د پشکال ورپني
که موگرمکي د بدن ماتي شي

ته خفه کبزه ماه شيريني زما
که دا ژوري په ما خولي نکوي
د بدن وينه به صفا شي زما

دَ دَومرہ پِ بَغلُو دَ زِپَہ سَریمہ زُہ
کہ دَ یوِی نامہ مِ ہِم واخستہ
ستا دَ تصویر نہ بہ لبِی پورۂ شِی

چاسرہ وخت کوم دے چِ مونز اووینی
تولہ دنیا دُخان پہ غم اختہ دہ
راخہ بلبلی راتر غارۂ ووخہ

دَ اسمان ستوری راتہ غوبز کبنی وائی
پہ خیلو سترگو کبنی مِ خال دے حکہ
زما پہ سینہ لمن داغ لگوی

ما دومره بنکلی جینی نه وه لیدی
زه هم انسانیم اخر زره لومه
خطای نه وه که خطاشومه زه

د محبت بلا چلونه راخی
خو د پستون کور کښې پدایمه زه
د پخلو ژوند بربادوله نه شم

مینه مو نه پرېږدی د شپې تیاره کښې
که د اوبو په لاسه کښېم ناستیو خو
راپسې ستوری او سپوږمې رازغلي

تا که ستنی کړې پلوشې د نظر
زړه به زرغون نه کړې د ژوند فصلو
بیا به په دې لاله باران اونه شي

ارمان په غېږ کښې دارمان ورک شولو
مانه د لاس کښو کښې حان ورک شولو
د زړه درز پسي مې لار چرته شم

زما لباس په ما کښې تنگ خو نه دے
ژوند د نولي او د مار جنګ خو نه دے
کېر به تر خو په دې فریب کښې مے

دَ کیتھیں سندرې اور پدلي دي ما
ما دَ غالب شاعري هم لوستي ده
ستا دَ يوي خندا جواب نه لري

دَ ژوند صحرا کښي دَ بنا ستميرمني
تا چي په کومه لار دمه کړي ده
تر پنه رواني دي چيني دَ مينې

دَ ايښي په مخ سرخي چرته دي
چي دا شفق شفق کلونه سپري
دا پري هم ستا دَ انگو سپوري دي

ساده جينی ده وائی مه ویرینه
ستانه خوزه زیاته زره وره یسه
پوهیږي نه چی دا می خه اوویل

د پښتوب مستی دی دوه نه کړي
دا خو بښي چا سره کپ نه اولي
د سمندر اوبوته ټوپ مه وهه

ماتی پسي چی جیب کښي نه لري نو
خان داسی مخکښي مخکښي هم مه کوه
کښي نو لوټ به درله مات کرمه زه

ما پکڻي عڪس دَ لپوتوب اوليده
سوچ کڻي مي ورکه شوه دَرُوندائينه
زه جي بيدار شمه، ما خوب اوليده

حُسن په هر ماحول کڻي خيال ساڻي خپل
جي فرينتو تري لاس نيوع ڪرے دے
ا کھل مالہ دھسپتال نرسہ دہ

سپوڊ مي که تاخيله هاله ماته ڪره
اسمان ته وايه لاري ڊوب جي ڪرڻي
ستوري دَسيند تل کڻي هم سترگي وهي

خه ازمېنتونه ې د ژوند رانيسي
گني نوزرې نه ې لمبي پورته شي
مور چې د ې نه خپل ماشوم پرېکوي

ستا د نظر مستي لاهونه کړي، ما
زره کني ې مينه غورځگونه کوي
او سمندر سره روان يمه زه

غاوره پېغله خپل غرور ډوبه کړه
چې لېوني سپي خوله درواچوله
اوس ې په کېده کني کوترې شوي دي

سرهُ لویٲٲه دی ٲه ما مه غورٲوه
وید ٲٲم مانه ٲرتنه لهره نه شٲ
زما نظر شه سبلانے غوندي دے

گنٲ اختر ونه شٲ چاٲٲره له ما
د صائٲي د ستره گوٲٲق ٲٲي وائي
روژه کٲٲي سید الابرار شوک دے

ته ٲه ماٲٲي کٲٲي د جنت مشته ٲي
د ناعی خندا ته ٲام اوکره لب
خیل خان ته زره کٲٲي فرٲٲي ٲسغوي

بېرته د کور دروازه مه ساته اوس
نوي فتنې ترې رابرخېره نه شي
بيا چا په زمکه کېنې غنم او کرل

راگوره مه دا به احسان وي په ما
ادا کوي به ټوک ددې کفاره
ستا په کتو زما روژه ماته شوه

بيا به زه تا سره په سپل نه اوځم
تا د وړې کمبل کېنې او نغښته ځان
واوره په ما تمامه شپه ورېده

دانه چي زه ورته کته نشم ، خو
مياندي که خيال دخيل ناموس ساتي نو
بيا دي زامنو له واده نه کوي

زه درومان يوه سندره مه
زما د ژوند په هره لار الوچي
خرخکي ، زانبي ، لولکي ، بيلي

ستا د انصاف شمله راپتيره مه شه
خو اوس په دي کني به شوک شه او وائي
لوانو مات کرل د هوسو بچوري

مونڙي حقونہ پھ سر سترگو منو
خو بنجي نہ سپارو طوقان تہ دڙوند
ڇوڪر دھوسا پھ اوڙو بارنہ اوڙي

ماڇي پري ٻول عمر خيل خان خورلو
لکي بيهه ڪري ڇي ما اوڙيني
ڪرسي ڪنڀي تاو شي رانه ڇي واروي

هڻي به دي لاس ڪنڀي برکت رانشي
د پلار پھ ڇي لگيد لے ڇي تہ
ياد ڇي سانه ڇوڪر به دي ڇي نہ کوي

سر ۾ي قلم نه ڪري منصف د وطن
د ڪلو لخته ۾ي راغاره وٽه
اوس ۾ي پاه ساه ساه ڪني وڙي دي دڪل

ته د هاتهي غوب ڪني اوده ولي ۾ي
۾ي پاه لستو ٺهي ڪني ماران ساڻي نو
مجان به ستا پاه خود ڪني اوبنگ ڪني

چا ۾ي د زره درزاء ليدلي نه ده
ا سازاڳي ڪر انگو ما يادوي
بڙي ۾ي پاه تاج ڪني دهاوس وڙي

اومنه دا چیره سپیره لویه ده
بیا به هم تاته دژوند لاری نیسی
خیلو چو سره شطرنج مه کوه

دومره په مینه مینه مه راکوره
هسی نه ورانه ترینه سازه نه شی
بېخی زما توره کبې زنگ نشته ده

د بدمعاشانو بنار د غن مه کوه
که کمزوری بنایم نومر به می کړی
تو پوی می حکه په چمبا ریخی ده

دشاعر چاپ کتابونہ

- ۱) دَر تہا سہورے ، پنتو شاعری ، ۱۹۹۱ء
- ۲) ہم اینوں کے قیدی ، اردو شاعری ، ۱۹۹۳ء
- ۳) سترگو کبھی خوب دکو در پاتے نہ شو ، پنتو شاعری ، ۱۹۹۶ء
- ۴) رومیے ایوارڈ یافتہ چاچا کریم بخش ایوارڈ ، ۱۹۹۶ء
- ۵) راتہ غور و نو کبھی بنگری شرنکوی ، دپنتو ہائیکو مجموعہ ، ۱۹۹۸ء
- ۶) گرفت ، اردو شاعری ، ۱۹۹۹ء
- ۷) کافی دیکل پہ لاس کبھی خون نہ کوی ، دپنتو ہائیکو مجموعہ ، ۲۰۰۰ء
- ۸) او ازونہ او دایری ، پنتو تنقید ، ۲۰۰۱ء
- ۹) پہ ساحل د نظر ، پنتو شاعری ، ۲۰۰۲ء
- ۱۰) ستاد خوانی تصویر پہ خوب اود کا دے ، دپنتو ہائیکو مجموعہ ، ۲۰۰۳ء

چاپ تہ تیار

- ۱) رضا ہمدانی احوال و آثار ، اردو تحقیق (پی۔ ایچ۔ ڈی مقالہ)
- ۲) نیا اور پرانا غالب ، اردو تنقید
- ۳) ہائیکو او پنتنہ ہائیکو ، تنقید و تحقیق

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**